

Π. 2219.

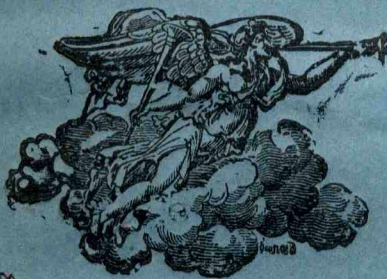
Α ΒΙΒΛ

A

10

Η ΣΑΛΠΙΓΓΕ,

(Εκδίδεται κατὰ πᾶσαν τριακοστὴν Πέμπτην.)

211
111
97
208

„Μὴ δὸς ἑτέρω τὴν δόξαν σου, μηδὲ τὰ
„συμφέροντά σου εἶπες ἄλλοτρίωι,“

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

Η ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

ΔΑΟΣ ΕΡΜΟΥ ΥΠΟ ΤΗΝ ΦΟΙΝΙΚΙΑΝ

1840.

II

2219

Η
ΣΑΛΠΙΓΞ
ΤΗΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Αριθμ. 10—11. Έτος πρώτον, τῆ 16. Φεβρουαρίου 1840.

Οἱ κτηνώδεις χαρακτῆρες καὶ τὸ ἴδιον
Σκάνδαλον.

Ἡ κτηνώδης καὶ διεστραμμένη τινῶν διαγωγή, καὶ μά-
λιστὰ ἐκ τῶν προσδοκωμένων διατηρῆσαι τὴν ἀναμόρφω-
σιν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς παιδείας, ἐκ τῶν μεγαλαυχουμέ-
νων καὶ κομπαζόντων ἐν ὑψηλαῖς καὶ παχυλαῖς θέσεσι,—
μᾶς βιάζει νὰ κινήσωμεν κάλαμον κατὰ τῆς διατρανωθεί-
σης διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀνηθικότητος, κατὰ τῆς ἀσέμνου καὶ
φαιλοβίου διαγωγῆς, καὶ κατ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς στιγματι-
ζούσης εἰς τὰ πρόσωπα τινῶν ἀνεξιθρησκείας, ἢ ἀληθές-
ρον εἰπεῖν ἀθρησκείας.

Ἐνθυμεῖται τὸ κοινὸν μὲ ποίους μέλαινας χαρακτῆρας
ἐστιγματίσει τὸ ἀτόπημα τοῦ Κ. Σίμου,—ἐνθυμεῖται εἰς
ποίας φιλοτίμους παραφορὰς εὐρέθη, ὅτε τὸ Τερατόμορφον

δράμμα, ἢ ἐξ ἀγχιστείας αἰμογαμία τοῦ Κ. Σίμου ἔλαβε χώραν εἰς τὴν πολιτ. σκηνὴν μας, ἐνθυμεῖται ποίους Συνοδικούς ἀφορισμούς ἐξέδωκεν ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος, καὶ ποίας ἔθνικας κατάρτας ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς κατὰ τοῦ τερατομορφου τούτου Γάμου, — ἀλλὰ πάντες ἐνόμιζον, ὅτι αὐτὴ θέλει εἶσθαι ἡ πρώτη καὶ τελευταία Σκηνή: καὶ τῶντι τὰ πράγματα ὑπὸ τὸ ἔμβλημα τῆς τοιαύτης ἐλπίδος ἔλαβον πρὸς καιρὸν αὐτὰ καθ' ἑαυτῶν τὴν ἱκανοποίησίν των, — ἡ Ἑθνικὴ ὄργη, ὡς ὄργη Κυρίου! ἐτέθη ἔμπροσθεν τῆς κακίας καὶ τῆς διαφθοράς, ὡς ἀσπίς δυσπολέμητος καὶ ἀκαταμάχητος, καὶ ἐνῶ παρῆλθεν ἱκανὸν διάστημα καιροῦ, δὲν ἐφάνη τί ὅμοιον εἰς τὴν Σκηνὴν μας.

Ἄλλ' ἅμα φεῦ! ἐκινδύνευσε τὸ δένδρον τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς θρησκείας, τὸ ὅποιον διετήρησαν πόλεμοι, θυσίαι, αἰχμαλωσίαι καὶ τόσα πάνδεινα ἄλλα κακὰ ἀπὸ τὰς διαφόρους τῆς ἐποχῆς διαστροφάς καὶ πολιτικὰς τρικυμίας, — ἅμα ἄρχησαν νὰ γενῶνται σμῆνη κατὰ τοῦ θεοῦ τούτου δένδρου καὶ νὰ ὑποθάλλωνται ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας· ἅμα ὁ Κ. Σίμος ἠδυνήθη ν' ἀποκτήσῃ διὰ τῆς ἐμπειρίας του τὴν εὐνοίαν τῶν ἀρχόντων μας, καὶ μάλιστα αὐτῶν, οἵτινες ἐφώναζον ἄλλοτε αὐτὸν νὰ ἐκινδύνευε τὸ δένδρον καὶ νὰ ἀνθρώπων ἀφωρισμένον, καὶ ἂν ὁ ἀρχηγὸς θέλῃ νὰ εἴμεθα μεμολυσμένοι κατὰ τὴν ψυχὴν, — ὅποιοι δὲν θέλει εἴμεθα κατὰ τὰ ἦθη; ἢ ἅμα ὁ Κ. Σίμος ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τῆς δικαιοσύνης μὲ τὰ αἵματα τῆς αἰμογαμίας εἰς τὸ πρόσωπον, ὡς μυσταγωγὸς τῶν ἱερωτέρων μυστηρίων τῆς πολιτείας μας, — τότε ἀναντιβῆρτως ἐπέπρωτο τὸ δένδρον τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς θρησκείας μας νὰ λάβῃ

νέας καταδρομὰς, καὶ νέας ὑποσικιάψεις, τότε βέβαια ἔπρεπε νὰ παιχθῶσι πλέον τερατωδέστερα καὶ ἀσεβέστερα δράμματα εἰς τὴν Σκηνὴν μας αὐτὴν ἀτόπου δοθέντος μυρία ν' ἐφύονται· τότε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀνανέωσε τὰς κατάρτας του καὶ ἐξύψωσεν αὐτὰς μέχρι Οὐρανοῦ κατὰ τῶν ὑποσκαπτόντων τὰ θέμεθλα τῆς θρησκείας του, καὶ ὁ Αἰὼν νὰ διαρρύνηται, διαμαρτυρούμενος ἔμπροσθεν τοῦ κοινοῦ καὶ τῆς φίλης ἡμῶν Εὐρώπης, κατὰ τῆς παρανομίας καὶ τῆς διαφθοράς, προμαντεύων καὶ θρηνῶν τὰ ἐπακόλουθα, τότε τὸ φιλόθρησκον κοινὸν τῆς Ἑλλάδος ἐξεφράσθη πλέον ἐντονώτερα κατὰ τῆς παρανομίας ταύτης, καὶ πάλιν ἤλιψε τὴν μὴ περαιτέρω ἐξακολούθησιν τῆς ἀνιέρου ταύτης Σκηνῆς! ἀλλ' ἦδη; τὰς ἐλπίδας τοὺς ἰσχυσε παρὰ προσδοκίαν νὰ ματαιώσῃ, φεῦ! νὰ τίς ἀνιερωτέρα περίστασις, ἥτις δὲν εἶναι οὐδὲ μικρὰ, οὐδ' ὀλίγη, ὡς ἐμπαίζουσα ὄλον τὸ θρησκευτικὸν μας ὠκοδόμημα, καὶ ὡς δυναμένη καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἠθικὴν ὑπόληψιν τῆς Ἑλλάδος νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν ἐσωτερικὴν ἡσυχίαν τῆς νὰ διαταράττῃ.

Καλῶς ἐμάντευσεν ὁ Αἰὼν ὅτι τὰ τοιαῦτα τερατόμορφα σοιχεῖα δὲν εἶναι, εἴμῃ ἢ ταφῇ τῆς δόξης μας, ἢ ταφῇ τῆς ἠθικῆς πολιτικῆς μας καὶ τοῦ ἔθνους μας, ἀλλὰ διὰ νὰ ταφῇ ἐν ἔθνος, διὰ τοῦ ὁποίου τὴν ἀνεξαρτησίαν ἐχύθησαν τόσων χιλιάδων Ἡρώων αἵματα, καὶ ἠνοίχθησαν τόσοι τάφοι! πρέπει κατὰ πρώτιστον λόγον νὰ ταφῶσιν οἱ νεγλυδες, οἱ ὀλετήρες, καὶ αὐτοὶ οἱ Σοφισταὶ, οἵτινες ζητοῦσι νὰ τὸ ἀποφλισίωσι πρῶτον ἀπὸ τὰ ἀκαταμάχητα ὄπλα τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς θρησκείας, καὶ ἔπειτα νὰ τὸ σύρωσι μὲ τὰ αἵματα τῆς δολοφονίας εἰς τὸν τάφον! . . . ἀλλ' ὄχι! οἱ ἄνθρω-

ποι ἀποθνήσκουν, τὰ δὲ ἔθνη, καὶ μάλιστα τὸ Ἑλληνικὸν ζοῦν καὶ ζοῦν πρὸς αἰσχος καὶ ἀτιμίαν τῶν ζητούντων νὰ διαστρέψωσι τοὺς κοινωνικοὺς τῶν δεσμοὺς καὶ τὴν ἔθνηκὴν τῶν ελευθερίαν.—Ἰσχυσε, λέγω, νὰ ματαιώσῃ τὰς ἐλπίδας τοῦ ὁ ζωῶδης (ὡς μᾶς συγχωρηθῆ ἢ λέξις αὐτὴ ὡς κατάλληλος) Γάμος τοῦ Κ. Αλεξάνδρου Ρ. Ρυγκαθῆ, τοῦ καὶ Συντάκτου τοῦ περιωρῦμου περιοδικοῦ Συγγράμματος ὁ ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ, Συμβούλου τῆς ἐπὶ τῆς παιδείας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Β. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας, μετὰ τινος Ἀγγλίδος, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα παραλείπομεν.—λέγομεν ζωῶδη τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος Γάμον, διότι ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν θεωρεῖται καὶ τοιοῦτους ἠθικοὺς χαρακτῆρας παριστάνει, καὶ μόνον τὰ κτήνη ἔχουσι τὴν μοχθηρίαν νὰ αἰμομιγνύονται, εἰς δὲ τὸ κατὰ τὸν Θεῖον Πλάτωνα Θεοσέβαστον ζῶον τὸν ἄνθρωπον, ἐτέθη ὡς ὄριον, ἀνεπίδητον καὶ ἀνυπέβλητον! θρησκεία, νόμος, ἦθη, καὶ ἔθνη!—καὶ ὁ ὑπερπηδῶν ἢ ἀθετῶν τὰ ὅρια ταῦτα, ὅχι μόνον εἶναι ἀξίος πάσης ἠθικῆς πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς καταδίκης, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀλλόγου ἠθικῆς συγγενείας μετέχει.—Καί, ὅμως ὁ τοῦ Κυρίου Ραγκαθῆ Γάμος φέρει ζωγραφιστοὺς τοὺς ἀνωτέρω χαρακτῆρας, διότι καὶ θρησκείαν περιέπαιξε, καὶ νόμον κατεπάτησε, καὶ ἦθη καὶ ἔθνη κατεμόλυνε καὶ ἐσφαιτερίσθη.—ἀλλὰ ὁ Κ. Ρ. διὰ νὰ ἀπονήψῃ τὰς δυσσπονίπτους κηλίδας ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του τὰς ὁποίας τὸν ἐστιγματίσεν ἢ αἰμογαμία, ἢ, διὰ νὰ ἀθρωθῆ ἐνώπιον τοῦ Κοινοῦ καὶ τῆς Κυβερνήσεως, ἐνώπιον τοῦ Νόμου καὶ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου: κατέπεισε τὴν δυστυχῆ Ἀγγλίδα: ἢ κατ' ἄλλους Σύζυγόν του, νὰ δεχθῆ τὸ ἡμέτε-

ρον ἱερὸν Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος, λόγῳ πανουγίας,—ἐνταῦθα —ε! καὶ φρικωδεστέρα παρανομία ἐστὶ; διότι τὸ Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος οὕτως ἐκτελεῖται Κ. Ραγκαθῆ; ἢ διὰ καθαρισμοῦ καὶ τῆς ἀπαιτουμένης δοκιμασίας, ἢ διὰ διδασκαλίας καὶ πνευματικῆς κατηχήσεως, ἢ διὰ νηστείας καὶ ἀναχωχῆς τῶν φυσικῶν παθῶν;—ἀλλ' ἐσὺ ποῖον τούτων ἐξετέλεσας; ἢ, πῶς ἐνόμισες τὸ ἱερὸν μυστήριον τοῦ βαπτίσματος, ὡς μυστήριον τοῦ ὑψηλοτέρου μέρους τῆς θρησκείας μας; ὡς τὸ πρῶτον σπέρμα τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς θρησκείας μας; ἢ ὡς μαγευτικὸν κάλυμμα τῆς τρομακτικῆς σου παρανομίας εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων;

Ἐ! πῶς δὲν ἐφοβήθης καὶ σὺ, καὶ ὁ Ἱερεὺς σου ἐκεῖνος..! ἵνα μὴ διαρραγῆ τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ, καὶ κεραυνὸς αἰθέριος ἐπιπέσει εἰς τὰς κεφαλὰς ὑμῶν καὶ ἀπολεσθεῖ τὸ μνημόσυνόν σας ἐκ γῆς ζῶντων!—ἀλλὰ πότε δεῖ; πότε ἤξει Κύριε, ἢ Θεῖα μάχαιρα τῆς δικαιοσύνης Σου, εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνόμων!!!; πῶς δὲν ἐφοβήθεις λέγω, τὰς φωνὰς τῶν ἀνθρώπων, αἵτινες εἰκονίζουσι τὴν τρομερωτέραν φρίκην, καὶ παριστάνουσι τὴν μέλλουσαν τῆς κακίας σου τύχην; πῶς τὴν κατασηλίτευσιν τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τὸν Δημόσιον ἔλεγχον; ἢ ἐνόμισας ὅτι καὶ τὸν τύπον αὐτὸν θὰ νοθεύσης,—καὶ τὴν ἠθικὴν εὐσυνειδησίαν τοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Γραμ. κ. λ. θὰ διαφθείρεις, ὅχι! ὅχι! καὶ ὁ τύπος ὁμοφώνως θὰ στηλιτεύσει τὸν ἀνίερὸν Γάμον σου, καὶ ὁ Κ. Θεοχάρης δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ συνεργασθῆ τοῦ λοιποῦ μὲ ἀνθρωπὸν ὅστις φέρει τὸ μέτωπον βεβαιωμένον μὲ τὸ αἶμα τῆς αἰμογαμίας (α).

(α) Ἄν, ἄλλοτε ὁ κάλαμός μας ἐξορμώμενος ἀπὸ τὸν ἀπειρον κήλὸν του

Ἐνταῦθα παρατρέχει ὁ κάλαμός μας, τὰς περὶ τοῦ ἱεροῦ Μυστηρίου τούτου πλείονες παρατηρήσεις διὰ τὴν προσεγγύζουσαν εὐκαιρίαν, — καὶ μάλιστα διότι τὸ κοινὸν δὲν πρόκειται ἤδη νὰ διεκδικήσῃ μόνον περὶ μεταγενεστέρων πράξεων, ἀλλὰ περὶ προγενεστέρων, ὅ ἐστι περὶ αἰμογαμίας, περὶ διαφθορᾶς τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, καὶ ἐσχάτως ἐσχάτως περὶ τῆς αἰσχροῦς καὶ ἀνιέρου μικτο-

πρὸς τὰ καλὰ ἀπέφηνε παρατηρήσεις καὶ παρατηρήσεις αὐστηρὰς εἰς τινὰς πράξεις, μᾶλλον δὲ ἠθικὰ ἀδικήματα τοῦ Κ. Θεοχάρη, ὡς πρὸς τὴν ἐμπόδησιν τινῶν Ἑλληνικῶν παραστάσεων, μὴ γνωρίζοντες τὴν ὁποίαν ἐμεταχειρίσθη δολιότητα πρὸς τὴν Κυβερ. ὁ ἐργολάβος τῆς ἐπιχειρήσεως τῶν Ἑλληνικῶν παραστάσεων, ὑποσχεθεὶς τὴν ἀλῶσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀντὶ τοῦ Τιμολέοντος, τὸν ὅποιον ἄνευ προηγουμένου ἀδείας ἐξήγησεν νὰ ἐμφανίσῃ ἐπὶ τῆς Σκηνῆς, πράξις ὅλος διαλόγου ἀθέμιτος, ἢ μᾶλλον θλεθρία αὐτῆ τε τῷ ἐργολάβῳ καὶ τοῖς συνεταίροις του! — ἦθ δὲ λαμβάνει πλείονεραν ἀφορμὴν ἐξορμώμενος ἀπὸ τὸν διακαίερον τοῦ πατριωτισμοῦ ζῆλον νὰ ἐξυψώσῃ τὴν φωνὴν ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς διαγωγῆς τοῦ Κ. Θεοχάρη, καὶ νὰ τῷ ἀποδώσῃ τοὺς μεγαλητέρους ἐπαίνους!

Ὁ Κ. Ν. Θεοχάρης, βλαστὸς ἑλληνικῆς νιῆς ἐταίρου καὶ προμάχου τῆς πατρίδος, τέκνον ἀκρεφὲς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, πιστὸς εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς θρησκείας, ἀκριβὲς φύλαξ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς πατρίδος, καὶ πιστὸς εἰς τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας του, ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴ ἀποδοκιμάσῃ τὴν ἀνιέρων καὶ ἀθρησκον πράξιν τοῦ Ἑπαγγέλου Κ. Ραγκαβῆ καὶ αὐτὸν μὲθ' ἐκότης: — ὦ ποία τιμὴ! ὦ ποῖος ἐπαίνος, ὦ ποία ἠθικὴ δόξα δὲν στεφανώσῃ τὸν Κ. Θεοχάρην!

Καὶ, ὅμως ὁ Κ. Θεοχάρης διακρίνεται καὶ ἄλλως ἀξέπαινος, — ὁ Κ. Θεοχάρης ἀνεκάλεσε τὸ περὶ ἐκτοπίσεως τρομερὸν καὶ φρικτὸν διάταγμα, καὶ τολμῶ εἰπεῖν, διέσωσε τὴν πολιτείαν μας ἀπὸ τὸν θλεθριώτερον κίνδυνον.

Ὁ Κ. Θεοχάρης τὰ ἐπαρχιακὰ Συμβούλια, ἐξ ὧν καὶ ἐλπίζεται ἡ αἰδέιος Κορωνιτίδα τοῦ Λαοσφύου Συντάγματός μας!

Ὁ Κ. Θεοχάρης εἰς τὴν Σκηνὴν τῆς φιλορθοδόξου ἐταιρίας ἔδειξε χαρακτηριστικὰ τῶν Ἱπουργῶν ἐντίμου, καὶ χαρακτηριστικὰ εὐσυνειδήτου Ἑλλήνου, διότι ἂν, ἄλλου τινὸς (ἐννοοῦμεν τοὺς ἐκ τῶν φανατικῶν) παρὰ τοῦ Κ. Θεοχάρη ὑπουργέουτος, εἴμεθα ὑπερβέβαιον ὡς ἐκ τῶν ἱερο-

γαμίας, τὴν ὁποίαν ἐξήγησας νὰ συγχωνεύσῃς διὰ τοῦ ἱεροῦ Βαπτίσματος, ἢ ἀρνήσου Κ. Ραγκαβῆ, ὅτι τὸ μυστήριον τοῦ Γάμου σου δὲν ἐξετελέσθη πρὸ τοῦ βαπτίσματος, καὶ μάλιστα πρῶτον Δυτικὰ, καὶ δεύτερον Ανατολικὰ, ἀρνήσου ὅτι ὁ Γάμος σου δὲν εἶναι ζωώδης, ἢ ἀπόδειξον, ὅτι δὲν ἀντιβαίνει ἐκ τοῦ προφανοῦς εἰς τὰ ὑψηλότερα μυστή-

σίων φανατικῶν τῶν, ὅτι ἤθελε προσφερθῆναι ὡς σφάγια εἰς τὸν βωμὸν τῆς λύσσης καὶ τῆς βραδουργίας τὰ διασωθέντα ἐκ τῶν διαφορῶν ἐχθρικῶν πολέμων καὶ πολιτικῶν ὁμοφύλων τρικυμιῶν! — εὐγενέστερα λείψανα τῆς πατρίδος! καὶ τότε ἤθελε παρακολουθεῖ, φεῦ! τὴν πατρίδα, τὸ αἶσχος, τὸ ὅποιον παρακολουθεῖ τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὸν θάνατον τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους!

Προσέτι μανθάνομεν ἐκ τῶν Πολ. Ἐρ. ὅτι ὁ Κ. Θεοχάρης, ζήτησας τὴν παραίτησίν του, ἢ ἐξάμνηον ἀπουσίας ἄδειαν, εἶτε διὰ νὰ ἔλθῃ ἐν Αἰψίᾳ πρὸς Συνέντευξιν τῶν Συγγενῶν του καὶ τοῦ Γηραιοῦ Πατρὸς του, εἶτε διὰ ἄλλους μυστηριώδεις εἰς ἡμᾶς λόγους δὲν τῷ ἐδόθη — ἀλλὰ διατὶ νὰ μὴ ἔλθῃ καὶ οὗτος πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν Συγγενῶν του καὶ τοῦ ὀδοιπονηταίου Πατρὸς του, ὅστις ἔχει ὡς ἐκ τῆς προβεβηκούς ἡλικίας του, τὸν ἕνα πόδα εἰς τὴν Γῆν καὶ τὸν ἄλλον εἰς τὸν Τάρον; — ἐλθὲ Κ. Θεοχάρη, ἐλθὲ διὰ νὰ ἐπισκεφθῆς τοὺς Συγγενεῖς σου, καὶ νὰ λάβῃς τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν τοῦ Γηραιοῦ Πατρὸς σου, ἐλθὲ ν' ἀνασπασθῇ τὴν Γηραϊκὴν αὐτοῦ χεῖρα, καὶ ζήτησεν παρ' αὐτῷ ὡς κληρονομίαν ἀθάνατον τὰς μυστηριώδεις εὐχὰς, τὰς ὁποίας διεβουλεύετο οὗτος μὲ τὸν Συναϊτῆράν του τὸν ἀείμνηστον Ῥῆγα τὸν Φεβραῖον περὶ τῆς Σωτηρίας καὶ τῆς αἰδέιου δόξης τοῦ Ἐθνους! ὕπαγε, λέγω, διότι ἂν δὲν ἀπέλθῃς σήμερον πρὸς ἐντάμωσίν του δὲν τὸν βλέψεις πλέον, καὶ ἴσως ἴσως ἢ παντελῆς ἀπουσία σου ἀφήσῃ πρὸς οὐ στεναγμοὺς αἰωνίους, καὶ πρὸς ἐκεῖνον παράπονον μέχρι τοῦ Τάρου! — διατὶ λέγω νὰ μὴ ἔλθῃ καὶ οὗτος πρὸς συνέντευξιν τῶν Συγγενῶν του; μήπως δὲν εὐρέθη ὁ ἀρμόδιος Ἑλληὴν διὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ; ἢ! ἢ! ἢ! ἢ! ἢ!

Τὸ καθ' ἡμᾶς ὑπάρχουσι πολλοὶ καὶ ἀρμόδιοι, καὶ ἀσυγκρίτοι τῷ λόγῳ, ὅς ἐπωμεν οὕτω κατὰ πεποίθησιν, ἰκανότερον τοῦ Κ. Θεοχάρη διὰ νὰ καθέσται πιστὸς, ἐντίμως, καὶ δικαίως τὴν Γραμ. τῶν Ἐσπ. κ. λ. — ὑπάρχουσι οἱ μεγαλοφυεῖς καὶ πολιτικώτατοι Δ. Περρῶσκας καὶ Δ. Μεταξᾶς, περὶ

ρια τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς θρησκείας, — ἀλλὰ πῶς ἤθελες δυναθεῖν νὰ δικαιώσης ἄθλιε, τὰς τερατώδεις πράξεις σου; πῶς τὴν Συμμιξίαν σου; πῶς τὸν ζωώδη Γάμον σου! — λέγεις ὅτι « τὸν Γάμον τῆς ἀδελφῆς σου, καθὼ δυνάμει τετελεσμένον δὲν δύναται νὰ τὸν γνωρίζῃ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή. »

τῆς ἐξιδεασμένης ἱκανότητος, τῶν ὁποίων ἀρνομεν νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πράγματα, αὐτὰ καθ' ἑαυτῶν, καὶ ὁ πολιτικὸς βίος τῶν ἀξιολογούμενων ἀνδρῶν. — Ἵπάρχει ἀνὴρ ἄλλος μὲ διακεκριμένην ἀρετὴν καὶ σοφίαν, οἷος ὁ ἠλικιώτατος Μ. Σχινᾶς, ὅστις ἰδιωτεύει μακρὰν τῶν πολιτικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν πραγμάτων τόσα ἤδη ἔτη! ἄδικον τῆ ἀληθείᾳ, αὐτῶν τε καὶ τῆ πόλει! ἄδικον τῆ δικαιοσύνῃ! ἄδικον καὶ τῆ ἀρετῇ, ἄδικον καὶ τῆ σοφίᾳ, ἄδικον καὶ! καὶ! καὶ!

Ἵπάρχει προσέτι ὁ Γ. Ἀθανασίου, ἀνὴρ πολὺγλωστος, φιλόπονος, μὲ συστηματικὴν καὶ δεινὴν παιδείαν, μὲ πείραν πραγματικὴν καὶ θεωρητικὴν τῶν πραγμάτων, καὶ ἐνταυτῶ ἀπροσωπώλητος καὶ γυμνὸς πάσης ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ἡ ἐσωτερικῆς πατριᾶς, ἐνὶ λόγῳ, ἀνὴρ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ὑψηλείας!

Ἵπάρχει ὁ Γιαν. Χ. Πέτρου, ἀνὴρ δίκαιος, ἀφιλοπρόσωπος, φιλόπονος καὶ φιλοσυχώτατος, γνωρίζων κατ' ἔκτασιν καὶ κατὰ βῆθος τὸ προσωπικὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ τρισχιλιᾶκις ἀνώτερος, κατὰ τὴν παιδείαν, ἀπὸ τινος ἄλλου μὴ Ἵπουργόν, ἀλλ' ὑπουργεῖοντα ἤδη κατὰ δυστυχίαν τῶν Ἑλλήνων, ὅστις δι' ἐπίδειξιν προσδιορίζει ἄλλοτε τὴν 8 ὥραν π. μ. καὶ ἄλλοτε τὴν 4 μ. μ. καὶ ἄλλην διὰ νὰ δέχεται τοὺς ὑπηκόους τοῦ Κράτους, καὶ πολλοὶ πολλᾶκις ἀποβάλλονται εἰς τὰς προσδιωρισμένας παρὰ τοῦ ἰδίου στυγμᾶς τῆς δὲν ἤθελε φρεῖναι, ἢ δὲν ἤθελεν ἐκδοθεῖ ἀπὸ τὸ δέσμα του, ὡς ὁ ὄφρις, ἀκούων ὅτι μετὰ τῶν ἄλλων ἀπεβλήθη προχθὲς καὶ ἐν τερῶν λείψανον ἀπὸ τῆς Ἐξοχότητά του; λείψανον τὸ ὅποιον οὐδ' αὐτὰ τὰ πολυάριθμα σφραγίσματα τῶν βαρβάρων, οὔτε οἱ κερανοὶ τῶν ἠδυνήθησαν νὰ τὸ ἐμποδίσαν τῶν νὰ διέλθῃ ξηφίρος τὰς σκηνάς των, καὶ νὰ ἐξέλιθῃ νικηφόρον καὶ τροπαιεῦχον, καὶ τὸ ὅποιον χαιρέει τὰ πτεῖρα, παρὰ τῆ αὐτοῦ Μεγαλειότητι ὡς .! ἀλλὰ περὶ τούτων, καὶ περὶ τῶν ἄλλων θέλομεν ἀναπτυχθεῖ ἀκολουθοῦντες, καὶ ἴσως ἴσως τοὺς λογαριασμοὺς μας τοὺς ἐξομαλύνει τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, τί παράδοξον; μήπως τοῦ ἐθνοφάγου Καμπούρογλου, δὲν τοὺς ἐθεώρησεν ἡ ἰδία αὐτῆ ἀρχή; μήπως ὁ Μενδρεῆς δὲ ἐπιτίθει τοῦ λομποῦ τοῦς ἱμάμους του διὰ νὰ ἀπικτηθεύσῃ;

Οὐαί! τῆς παραφροσύνης καὶ τῆς ἀναιδείας! Οὐαί! τοῦ σκανδαλικοῦ καὶ ἀνιέρου κηρύγματος!

Ἀλλὰ σὲ ἐρωτῶμεν ἡμεῖς νὰ μᾶς ἀποκριθῆς διὰ τοῦ Ἐραριστοῦ σου! τίς ἡ ἀνάγκη νὰ τὸν γνωρίσῃ ἡ Ἐκ. ἀρχή; ἐνῶ ὑπάρχει πραγματικῶς καὶ τὸν γνωρίζει ἡ ἠθικὴ, τὸν γνωρίζει ὁ κόσμος ὅλος, τὸν γνωρίζεις καὶ σὺ αὐτὸς ἀκόμη, ὅς τις ἐτεχνάσθης (ἀφυῶς ὄμιος) τὴν συρράφην τοῦ τερατομόρφου διτχυρισμάτος σου, ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἠθικῆς αἰδοῦς καὶ σεμνοφροσύνης, — ἡ μήπως ἐνόμιες ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή εἶναι ἀπάδουσα εἰς τὴν ἠθικὴν;

Ἀλλὰ σὺ, διτχυριζόμενος νὰ καθιερώσῃς τὴν τρομερὰν παρανομίαν σου καὶ ν' ἀποδείξῃς σεαυτὸν ἀθῶον, προσφεύ-

Ἄς ἐπανέλθωμεν λοιπὸν εἰς τὸ προκείμενον. Ἴδου λέγω, ὅτι ὑπάρχοντι ἀνδρες μὲ ἠθικὴν ἀρετὴν, μὲ ἐξιδεασμένην ἱκανότητα καὶ μὲ ζωηρὰς πρὸς τὸ ἔθνος καὶ εἰς τὸν θρόνον ἐκδουλεύσεις.

Ἵπάρχει προσέτι ὁ Γ. Γλαράκης, διὰ τοῦ ὁποῖου τὴν παύσιν γενάζουσιν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ του, καὶ τὸν ὁποῖον ἔσπευαν τὰ βλέμματα τῶν νοσημονστέρων ἀνδρῶν παντὸς κόμματος, καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἰσχυρωτέρας μερίδος τοῦ ἔθνους, — ἅμα διαβροχλήθη ἡ παύσις, ἢ ἡ ἀποδημία ἐνταῦθα, τοῦ Κ. Θεοχάρη; καὶ τῷντι ἡ ἀρμόδιος ἀρχὴ ἤθελε πράξῃ τῆ ἀληθείᾳ, ἔργον δικαιοσύνης καὶ Ἑλληνισμοῦ, ἀντικαταστήνουσα τὸν ἄδ . . . παυσθέντα Ἵπουργόν εἰς τὴν θέσιν του, — ὅς τις ὑπηρετήσῃ τόσα ἔτη τὴν Πατρίδα καὶ τὸν θρόνον μὲ διακαῆ ζῆλον καὶ μὲ προθυμίαν ἀπαραδειγματιστον. — Ἐν ἑκ τῶν δύο, ἂν ὁ Κ. Γλαράκης ἐπαύσθῃ δικαίως, διατι νὰ μὴν παραπεμφθῇ ἐνώπιον τῆς Δικ. Ἀρχῆς, διὰ νὰ τὸν καταδικάσῃ ὁ Νόμος, καὶ ἡ κοινὴ γνώμη, ἥτις ἐξῆψεν πρὸ πολλοῦ ἤδη τὴν φωνὴν τῆς ὑπὲρ τῆς ἀδείας; ἂν δὲ ἄδικως, διατι νὰ μὴν ἀντικατασταθῇ εἰς τὴν θέσιν του πρὸς ἰκανοποίησιν αὐτοῦ τε καὶ τῶν φίλων του; ἕως πότε θὰ τρομάζωμεν ἡμεῖς τὰ ξενικὰ νεύματα καὶ τὰς ξενικὰς ραδιουργίας; ἕως πότε θὰ υποθάλπονται τὰ ξενικὰ σημῆν καὶ ὁ πατριεσμὸς ἀπὸ τὰ αἵματα τῆς ἀθωότητός μας; — ἂς μᾶς γενῇ ὀδηγὸς τὸ παρελθόν, ἂς μὴν ἀτενεύσωμεν τὰ βλέμματά μας εἰς τὸ ἐνεστὸς, καὶ ἂς συλλογασθῶμεν διὰ τὸ μέλλον! Ἴδου τὸ πᾶν!

γεις και εις άλλας άλλοκότους Σοφιστίας, ότι « σοί ἐδόθη » ἡ ἄδεια τοῦ παρανόμου μυστηρίου σου ἀπὸ τὸν ἰσχυρῶ-
 » τερον τοῦ κλήρου » προσφυστέρως ἠμποροῦσες νὰ εἰπῆς ἀπὸ
 τὸν ἀσεβέστερον τοῦ κλήρου! διότι ποτὲ ποτὲ εὐτεβῆς κλη-
 ρικός δὲν ἤθελε συγχωρήσει τὴν παρανομίαν σου, ἢ τὸν
 ζωῶδη γάμον σου, και μάλιστα οἱ εὐσεβεῖς Ἱεράρχαι μας και
 Συνοδικοί μας, οἵτινες και διεκινδύνευσαν ἐν πολέμῳ, και
 συνεθυσίασαν ὑπὲρ τῆς θρησκείας, και ἔθεσαν τὴν ψυχὴν
 αὐτῶν ὡς καλὸς ποιμὴν τοῦ Εὐαγγελίου ὑπὲρ τῶν προβά-
 των.—και, ὅμως ἡ Σοφιστικὴ σου ἀπολογία μὲ τὴν λέξιν
 (ἰσχυρῶτερος) προσβάλλει ἐμμέσως τε και ἀμέσως τὸν Σεβάσ-
 μιον Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὸν προσβάλλει θανασιμῶς
 και ζητεῖ νὰ τὸν ἀποδείξη, ἄπαγε! ἔμπροσθεν ὄλου τοῦ κοι-
 νοῦ και τῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἀνατροπέα τῶν καθεστώτων, και
 ὡς ἀνάξιον τῆς ὁποίας ἐντίμῳ κατέχει ὑψηλῆς και ἀγίας
 ἔδρας!—ἀλλὰ ποτὲ ποτὲ ὁ Σεβάσμιος Πρόεδρος τοῦ, και
 τὴν ἀγιωσύνην σεβόμεθα και τιμῶμεν, ποτὲ λέγω, δὲν ἤθελε
 ἐξωκεῖλει εἰς τοιαύτην στυγεράν παρανομίαν.—ἀλλὰ δεδό-
 σθω,—και σοι ἐδόθη τοιαύτη ἄδεια! τί κοινόν; ἢ ποῖαν ὑ-
 πόληψιν και ἰσχὴν δύναται νὰ ἔχη κίβδηλον Συνάλλαγμα! ὑ-
 πάρχει Βασιλικὴ Σφραγὶς ἐν αὐτῷ, εἶναι ὑπογεγραμμένα
 τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου; ἔγινεν γνωστὸν εἰς τὸν
 Ἐπίσκοπον Ἀττικῆς εἰς τοῦ ὁποίου τὴν δικαιοδοσίαν ὑπά-
 γονται τὰ τοιαῦτα συναλλάγματα; ὄχι! διότι ἂν εἶχε τοὺς
 καθολικούς και ἀναποφεύκτους τούτους χαρακτήρας ἀναντιρ-
 ρήτως δὲν ἤθελες ἔχει τὴν ἀνάγκην νὰ κρύπτῃς αὐτὸ, ἀλλ'
 ἤθελες τὸ ἐπισυνάψει εἰς τὴν πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον ἀνα-
 φοράν σου! και ἤθελες εἰπεῖ μετὰ θαύρους « ἐγὼ ἅγιοι Ἱε-

γάρχοι δὲν ἐπραξα τὸ ἀνόμιον τὸ ἀσεβὲς! τί κικλήθεις!
 τί τρομερόν! τί ζωῶδες! τί ἀκοινώητον! τί ἀσελγές! τί
 φαυλόδιον! παρ' ὅτι ὁ κατ' ἐμὲ ἰσχυρὸς Ἱεράρχης μὲ διέ-
 ταξεν· ἀλλ' ἀρά γε, διότι διετάχθης (ὡς λέγεις) διὰ τοῦτο
 ἀπόλυσαι ἢ ἀποθωοῦσαι ἔμπροσθεν τῶν φρικτωτέρων ἀρχῶν
 τῆς ἠθικῆς και τῆς θρησκείας,—και ὁ δοῦλος διατάττεται
 ἀπὸ τὸν αὐθέντην του, ἢ τὸν Κύριόν του, νὰ φονεύσῃ τὸν
 δεῖνα ἢ δεῖνα,—ἀλλ' οἱ νόμοι ἀθωοῦσι τὸν φονέα; ἢ τιμω-
 ροῦσι αὐστηρῶς και δικαίως και τὸν αὐτουργόν και τὸν ἐ-
 νεργόν τῆς δολοφονίας; πλην διὰ νὰ ἀθωωθῇ τις τοιοῦτοτρό-
 πως πρέπει νὰ ἔχη ψυχὴν θρηιώδη, ἢ Σατανᾶ!—ἐπομένως
 ποῖαν ἐξουσίαν δύναται νὰ ἔχη ὁ ἰσχυρὸς σου Ἱεράρχης ὥστε
 δ' ἐνὸς μόνου ἱεροσύλου λόγου του νὰ καταργῇ νόμους ἠθῆ
 και ἔθῃ; ἢ ἀγνοεῖς, ὅτι ὁ ἰσχυρὸς σου οὗτος Ἱεράρχης, και
 πάντες οἱ ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ Ἀρχιερεῖς, Ἱεροδιάκονοι Β.
 Ἐπίτροποι κ. λ. δὲν ἐτέθησαν διὰ νὰ ἀνατρέπουσι και νὰ
 ὑποσκάπτουσι τὸν νόμον και τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ διὰ νὰ
 διατηροῦσι τὰ στοιχεῖα ταῦτα και νὰ προστατεύουσι.—
 και ἂν ἀγνοῆς τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐξέτασον, ἢ ἐλθέ νὰ μάθῃς
 ἀπὸ ἄνδρας μὲ ἠθικὴν ἀρετὴν, και μὲ θεοσεβῆ μάθησιν!—
 ἐρώτησον αὐτὸν σου τὸν Ἱεράρχην, και εἰπέ ἅγιε! διὰ τί νὰ
 ἔχω ἐν τῷ κρυφῷ τὸ ἱερόν σου συνάλλαγμα, ἂν τοῦτο δὲν
 εἶναι κίβδηλον, και δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὰ ἠθικά και θρη-
 σκευτικά μυστήρια, ἃς τὸ παρουσιάσω εἰς τὴν κοινωνίαν διὰ
 νὰ ζητήσω τὴν ἐξαργύρωσίν του! και νὰ ἀπονύψω τὸν δυ-
 σαπόνύπτου ῥύπον μου! ἂν δὲν και τοῦναντίον σὺ οὐχὶ ὡς
 Ἱεράρχης, ἀλλὰ ὡς αἰρεσιάρχης ἐπιτορκήσας ἐπὶ τοῦ ὑψηλω-
 τέρου μυστηρίου τῆς ἀρχιερωσύνης σου, και τῶν καθηκῶν-

των σου, μοι ἔδωσας ἀντὶ χρυσίου μόλυβδον· σὺ ὄψη!
 Στρέφωμεν τὸν λόγον πρὸς τοὺς ἁγίους καὶ Σεβασμίους
 Ἱεράρχας μας, τοὺς ἄλλοτε ἐν κόποις καὶ μόχθοις, ἐν φυλα-
 καῖς καὶ ὀδύνοις καὶ ἐν Πολέμοις δεινοῖς υπερασπισθέντας τὸν
 λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν Πατρίδα, καὶ ἄς μᾶς συγχωρηθῇ
 ἀπὸ τὴν ἁγιωσύνην των γὰ ἐρωτήσωμεν: πῶς οὗτοι ἀνέχονται
 τὴν γενικὴν πρὸς τὸ ἔθνος καὶ εἰς ἅπαν τὸν χριστεπώνυμον
 λαὸν ὕβριν; πῶς δὲν τιμωροῦν ὡς ἐκ τῆς Θεσεώς των τοὺς
 καταχραστὰς καὶ ἀνατροπεῖς τῆς ἠθικῆς βίβσεως καὶ τῆς
 θρησκείας; πῶς τοῦλάχιστον δὲν ζητοῦσιν ἱκανοποιήσιν διὰ
 τὴν πυκνουμένην εἰς τὰ πρόσωπα πάντων αὐτῶν τρομερὰν Συ-
 κοφαντίαν τὴν ὅποίαν τοὺς καθάπτει ἡ ὁμολογία τοῦ Κ. Ραγ.
 ὅτι διετάχθη ἡ ἀ ἐκτελέση τὸν ζώωδη γάμον του ἀπὸ τὸν
 ἰσχυρότερον τοῦ Κλήρου ἢ ἴσως θὰ προφασιολογηθῶσιν
 οἱ ἅγιοι Ἱεράρχαι μας, ὅτι ἡ Συκοφαντία αὕτη περιστρέφεται
 εἰς ἓν ἄτομον, ἢ εἰς τὸν ἰσχυρότερον τοῦ κλήρου; καὶ μήπως ἢ
 εἰς ἓνα Ἱεράρχην καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ παρὰ τῆ Ἱερᾷ
 Συνόδῳ, δὲν ἔχει τὴν ἀναφορὰν τῆς οὐσιωδῶς καὶ εἰς ὅλους
 τοὺς Ἕλληνας, καὶ εἰς ἅπαν τὸν χριστεπώνυμον λαόν; μήπως
 οἱ ἅγιοι οὗτοι ἱεράρχαι ἔγιναν ἄλλοι παρ' ὅτι πραγματικῶς
 ἐφαίνοντο κατὰ τὰ 1821. ἕως 30; μήπως ὡς ἐκ τῆς νέας
 μεταβολῆς, ἢ μᾶλλον διαστροφῆς τῶν πραγμάτων ἀπέσβε-
 σεν ὁ ἱερὸς σπινθὴρ τοῦ Πατριωτισμοῦ ἀπὸ τὰς βλέβας των;
 μήπως ἢ διάχυσις τῶν κακοδόξων βιβλίων, καὶ ἡ ξενικὴ Πο-
 λιτικὴ μετέβαλλε τὸ αἶσθημα τῶν ἁγίων μας!! Ἄ! Ἄ! Ἱε-
 ράρχαι προσέξτετε καλὰ ἵνα μὴ εἴπωμεν εἰς τὸν λαὸν ἅ πρό-
 ἢ σεξε τὴν θρησκείαν σου, καὶ τοὺς κοινωικοὺς σου
 ἢ θεσμούς· διότι ἐπιβουλεύονται μυριοτρόπως ἀπὸ τὰ

ἢ τερατόμορφα τοῦ ξηρισμοῦ σμῆνη εἰς δὲ ὑμᾶς αὐτοὺς
 ἢ μὴ καταργεῖται τὸν τόπον γενόμενοι οἱ ψευδομάρτυρες
 ἢ τῆς παρανομίας καὶ τῆς διαφθορᾶς! ἢ

Κύριε Μοίραρχε!

Ἄπειρα καὶ ἀπεριγραπτα εἶναι, ὡς καὶ αὐτοψεῖ εἶδετε,
 καὶ ἐκ τῶν ἀναφορῶν ἐκάστου Ἕλληνος πληροφορήθητε τὰ
 παράπονά μας ἐναντίον τῆς θελοκακίας, τῆς ἀναξιοτήτος
 καὶ ἀδρανεῖας τοῦ ἐνταῦθα Κυρίου Προξένου μας, διότι
 ὅπου ἡ ἐπιτόπιος ἀρχή... τὰ Ἕλληνικά μας δίκαια, ἐκεῖ
 ὁ Κύριος Πρόξενός μας καὶ Ἰπάλληλοι του διὰ ἰδιαιτέ-
 ρους λόγους... καὶ διὰ τὰς ὅποίας ἔχουσι πρὸς ἓνα ἕκα-
 στον τῶν ἐδῶ ἀρχόντων ἰδιοτελείας καὶ διαφορᾶς τὴν ἐνισ-
 χύουν μὲ τὴν σιωπὴν καὶ ἀδιαφορίαν των ὅποταν δ' οὖν
 οἱ ἀδικηθέντες ἀπαιτοῦσι τὴν κατὰ Νόμον προστασίαν των,
 τοὺς καταδικάζει μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ τοὺς ἀποκαθιστᾶ
 ἔρμαιον τῶν συμπερόντων των. Ἄλλοτε οἱ Ἕλληνες ξυλι-
 ζόμενοι, ζημιούμενοι, ἀτιμαζόμενοι, καταπατώμενοι καὶ
 ἀρπαζόμενοι ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἄσυλά των, ἀναφέρονται μετὰ
 θερμῶν δακρύων κατὰ τῆς αὐθαιρέσις καὶ οὐδεμίαν λαμ-
 βάνουσιν υπεράσπισιν, ἀλλὰ καταδικάζονται μᾶλλον, καὶ
 τινες ἐνίοτε καὶ ἐξωρίσθησαν εἰς βάρβαρα ἔθνη, ὥστε εἰς τὸν
 Ἕλληνα μόνον τὸ ὄνομα, ὅτι εἶναι Ἕλλην τοῦ γίνεταί πρό-
 ξενον ξυλισμῶν, ὕβρεων, καὶ ἀνόμου καταδικῆς... ἐνὶ λό-
 γῳ, καταντήσαμεν κοινὸν ἐξουθένημα, καὶ ἀντὶ γὰρ πολλα-
 πλασιάζονται καθημερινῶς οἱ ἐδῶ ὑπήκοοι τῆς Α. Μ. τοῦ
 λαοποθήτου Βασιλέως μας, καταφεύγουσιν εἰς τὴν προστα-

αίαν τῶν ἄλλων δυνάμεων μεταμορφούμενοι Ἄγγλοι, Γάλλοι, Ῥώσσοι, Αὐστριακοὶ καὶ λοιποὶ, ὅπου ἕκαστος δυνήθη νὰ εὕρῃ ἄσυλον προστασίας καὶ περιθάλψεως, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπρόβλεπον νὰ μένωσι Ραγιάδες Βλάχοι, παρὰ νὰ προσκληθῶσιν εἰς τὴν Ἐθνικὴν τῶν Ἑλληνικῆν Ἀρχὴν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἅμα ἴδιον ἐνεργὸν καὶ ἀμερόληπτον Πρόξενον θέλουσι συρρέουσαι, ἐξ ὧν καὶ ἐλπίζεται ἡ λαμπρότερα ἀξιοπρέπεια, καὶ ὄφελος εἰς τὰ συμφέροντα τῆς φιλότατης Πατριδος μας, τῆς ὁποίας ἡ λαμπρότης εἶναι ἡ πρώτη καὶ μόνη εὐχὴ μας.

Ἰπὸ τοιοῦτον λοιπὸν Πρόξενον (οἶος ὁ Σακελλάριος) εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ υπερασπίζωνται τὰ προφανῆ δίκαιά μας, καὶ νὰ διατηρῆται ἀξιοπρεπῶς ἡ Ἑλληνικὴ καὶ Ἐθνικὴ μας ὑπαρξίς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐξ ὧν ἐπάθαμεν, ἐμάθαμεν ἀρκετὰ, δὲν πράττομεν ἄνευ λόγου, Κύριε, ἂν ἐκθέσωμεν δι' ὑμῶν εἰς τὴν, καὶ ἄλλως κηδομένην τῶν Ἑλληνικῶν συμφερόντων Σ. Κυβέρνησιν μας, τὰς διὰ τὸ πιστότερον μέλλον δικάϊας παρατηρήσεις μας, εὐχόμεθα ὁ ἐκ νέου ἐκλεχθεὶς ἐδῶ Πρόξενος νὰ μὴ ὁμοιάζῃ τὸν Κύριον Σακελλάριον, ἀλλὰ νὰ κινήται ἀπὸ αἴσθημα φιλοτιμίας καὶ πατριωτισμοῦ, νὰ ᾔνοι ἄμερόληπτος, εὐκατάστατος διὰ νὰ μὴ ἀναγκάζεται νὰ πωλῇ τὰ δικάϊά μας, χαριζόμενος ὡς ἐκ τῶν συμφερόντων του εἰς τὸν μὲν καὶ δὲ, νὰ ἔχῃ συγγενικὰς του καὶ προγονικὰς ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ ἔθνος, καὶ κατὰ γράμμα ἐκείνων βυδίζων νὰ μὴ τὰς ἀμαυρῶνῃ, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ τὰς αὐξάνῃ—καὶ τέλος ἐπειδὴ ἡμεῖς εἴμεθα περισσότεροι ἐκ τῶν ἄλλων ἔθνῶν βαστῶντες χωρὶα καὶ ἐμπροσόμενοι κρισολογούμεθα συνεχέστερον, εἶναι ἀνάγκη νὰ

ἔχῃ καὶ ἀρκετὴν πείραν τῶν ἐδῶ Νόμων καὶ Κριτηρίων διὰ νὰ υπερασπίζεται τὰ δικάϊά μας, καὶ ἐν ταύτῳ νὰ μὴ ᾔνοι ὡς ψιθυρίζεται, προβλημένος καὶ ἐκλελεγμένος παρὰ τῆς ἐδῶ Διοικήσεως· διότι τότε πάλιν τρέχοντες εἰς τὰ ἴδια, ἴσως καὶ χειρότερα, καταθλιβόμενοι ὑπὸ ἀδράνειαν καὶ ἐξηρημαμένοι ἀπὸ τὰ νεύματα τῆς ἐδῶ ἀρχῆς Πρόξενον.

Προλαμβάνομεν λοιπὸν, Κύριε Μοίραρχε, κάμνοντες τὴν εὐλικρινῆ ταύτην παρατήρησιν δι' ὑμῶν, ὅπου ἀνήκει, καὶ ὁμοφώνως Σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ βάλlete ταύτην ὑπ' ὄψιν τῆς Α. Μ. τοῦ πολυποθῆτου ἡμῶν Βασιλέως, ὅπως διὰ τῆς πατρικῆς του κηδεμονίας ἀπαλλαχθῶμεν τῶν μέχρι τοῦδε ἀφορήτων δεινῶν μας.

Μένομεν δὲ μετὰ τὴν τιμὴν καὶ ἀξίαν νὰ ὀνομαζόμεθα εὐπειθέστατοι καὶ πιστοὶ ὑπήκοοι τῆς Α. Μεγαλειότητος.

Τῆς δὲ Γενικαυτοκράτορος Σας

Συμπολιταὶ ἀχώριστοι.

Ἐν Βουκουρεστίῳ, τῆ 16 Ἰουλίου 1840.

Νικόλαος Καρατζιάς, Ζ. Ταμάρας Κεῦς, Δημήτριος Βασιλόπουλος ἐξ Ἄρτης, Μιχαὴλ Ἀβραμίου, Δημήτριος Ναοῦμ, Ἰπάτιος Κυριακοῦ Πελοποννήσιος, Ἰωάννης Μάκωτος, Στέφανος Δημητρίου Ναυπλιώτης, Κωνσταντῖνος Ἐλευθεριάδης, Κωνσταντῖνος Θεοδοσιάδης, Δημήτριος Χ. Κωνσταντῆς Μερίας, Ἀργύρης Ἀλεξανδρίδης, Χ. Γεώργιος Πολυζωίδης Παλινοδρομίτης, Γρηγόριος Γεωργιάδης Κορίνθιος, Γεώργιος Νικολαΐδης, Σταυράκις Γεωργίου Παρίσις, Ἰωάννης Πάσχου, Δημήτριος Ἀδάμου, Ζώης Βασιλείου ἐκ Βονίτζης, Γεωργάκης Βασιλείου, Νι-

κόλαος Ανασασίου Αθηναῖος, Ἀντώνιος Πρωτογερίδης Κύθιος, Γεώργιος Ῥήγας Πελοποννήσιος, Ἰωάννης Σωτηριάδης Πελοποννήσιος, Βασίλειος Γ. Μάτζικας, Δ. Ἀργυριάδης, Χ. Νικολάου Μαγκατάτης, Ἀντώνιος Μυλωνᾶς καὶ ἀδελφία, Γεώργιος Ρατζάκης, Κωνσταντῖνος Γεωργίου, Δημήτριος Στεφάνου, Ἀνασασίος Γεωργιάδης, Κῶνστας Ἰωάννου Μισολογγίτης, Ἰωάννης Νικολάου Ἀθηναῖος, Στέργιος Γεωργίου Μεσολογγίτης, Χ. Χρῆστος ἐκ Πατρατζίκη, Παναγιώτης Γεωργίου Ἀργίτης. Δημήτριος Ἐμμανουὴλ ἐκ Λαμίας, Κωνσταντῖνος Καπράνη Τριπολιτζότης, Γεώργιος Γεωργίου ἐκ Πατρατζίκη, Ἀναστάσις Κ. Τριπολιτζότης, Θεόδωρος Ἀδάμη, Παναγιώτης Γεωργίου, Μιχαὴλ Σπαθάρης, Νικόλαος Ζώτου, Γεώργιος Παππαδόπουλος, Ἀδάμης Στέργιος, Φωτάκης Ἀθανασίου, Γεώργιος Νικολάου, Ἀθανάσιος Γεωργίου Ζερμᾶς Σαλῶνος, Κῶνστας Ι. Λοῦτας, Κυριακὸς Δημητρίου Πατριεὺς, Κωνσταντῖνος Κυριακοῦ, Κωνσταντῖνος Ἐμμανουὴλ, Δημήτριος Ζαχαρίου, Κωνσταντῖνος Παππᾶ Μιχάλη, Δημήτριος Ζακόπουλος, Γεώργιος Νικολάου, Παρασκευᾶς Δήμου, Δημήτριος Ἰωάννου, Γεώργιος Νικολάου, Δημήτριος Ζήση, Ἰωάννης Λαμπράκη, Ἰωάννης Μιχαὴλ Θεοδώρου, Θεόδωρος Γεωργίου Σκούρτης, Γεώργιος Ἰωάννου Καραμιτιτζή, Νικόλαος Μύκουφου Βονιτζιώτης, Φίλιππος Κωνσταντῖνου ἀπὸ Πατρατζίκη, Ἀθανάσιος Ἰωάννου Μισολογγίτης, Τριαντάφυλλος Δημητρίου Μισολογγίτης, Ἀνασασίος Μόσχου ἀπὸ Παλαιᾶς Πάτρας, Στέφανος Βασιλείου Ἄσταρης Κομπότου, Γεώργιος Ἐμμανουὴλ Μισολογγίτης, Γεώργιος Δημητρίου Σαν-

τορινιὸς, Ἰωάννης Μουρτέπουλος Σαλωνίτης, Δημήτριος Κωνσταντῖνου, Βασιλάκη, Θωμαΐδης, Ἀνδρέας Κωνσταντῖνου, Δημήτριος Ἰωάννου Λειβαδιεὺς, Νικόλαος Γεωργιάδης ἐκ Ζητουνίου, Ἀθανάσιος Στεφάνου Βραχωρίτης, Ἀθανάσιος Ἰωάννου ἀπὸ Ζητοῦνι, Δημήτριος Ἰωάννου, Γεώργιος Βυζάντιος, Ἀδὰμ Ἀναστασίου, Κωνσταντῖνος Μανολίδης, Ἀλέξανδρος Χριστοδούλου, Ἰωάννης Γεωργίου κ. λ. Θεοχάρης Κ. Μουμπόπουλος, Παππᾶ Κωνσταντῖνος Γεωργίου Πατζάνη, Σπύρος Ἀθανασίου Βραχωρίτης, Στάθης Ἰωάννου Βραχωρίτης, Ἰωάννης Στέφος Μισολογγίτης, Γεώργιος Κῶνστας Δημητρίου, Κωνσταντῖνος Βασιλείου, Νικόλιος Κυριάννη, Ἰωάννης Κωνσταντῖνου, Λάμπρος Βασιλείου, Γεώργιου Πέτρος, Βασίλειος Κωνσταντινοπολίτης.

Τὴν 29 Ἰουλίου 1840.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς

Γ. Βοῦρέσκος Μοιραρχος.

Σημ. Πρὸς τιμὴν τοῦ Κ. Σακελλαρίου καταχωροῦμεν τὴν ἀνωτέρω ἀναφορὰν, καὶ ἄς δικάσῃ τὸ κοινὸν, ἡμεῖς δὲ ἀπέχομεν πρὸς τὸ παρὸν πᾶσαν περὶ τούτου παρατήρησιν· τοῦτο λέγομεν μόνον ὅτι καὶ καθ' ὅσον αὐτοῦσι εἶδαμεν καὶ καθ' ὅσον ἐκ πείρας γινώσκομεν καὶ καθ' ὅσον βλέπομεν ἀπὸ τῆν ἀνωτέρω ἀναφορὰν καὶ ἀπὸ διαφόρους ἄλλας τῶν ὁμοίων τὴν δημοσίευσιν παραλείπομεν ἢ διὰ τὸ σενὸν τοῦ τύπου, ὅτι ἡ διαγωγὴ τοῦ Κ. Σακελλαρίου κατέστη καὶ ὀλεθρὰ καὶ ἐπιφόβος εἰς τοὺς αὐτόθι ὁμογενεῖς, καὶ εἶθε ἡ Β. Κυβέρνησίς μας νὰ τοὺς εὐσπλαγισθῇ.

Ὁ παροῦργος λαός.

Τινὲς τῶν ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν κατεχόντων τὰς ὑψηλὰς καὶ βαρείας θέσεις, ἀγνοῶ, πόθεν ὀμώμενοι, μᾶς ἀποδίδουσιν ἔγκλημα μέγα! διὰ τὰς εἰς τὸν ἀριθ. 3-4 τῆς Σάλπιγγος καταχωρηθείσας παρατηρήσεις τὰς ἀφορώσας τὴν προδοσίαν τοῦ Ῥήγα μας, καὶ ὡς ἐκ τούτου κοινολογοῦσιν ὅτι ἐξυβρίσαμεν δῆθεν τὸν κόσμον ὅλον—καὶ ποῖον τὸ εἰς ἡμᾶς ἔγκλημα;—διότι ἀναφέραμεν πράξιν, ἣτις ἀφορᾷ τὴν Αὐστρίαν, φαίνεται ὅτι εἰς τοὺς παρόντας καιροὺς οἱ πράττοντες τὸ ἔγκλημα νομίζονται ἀθῶοι, οἱ δὲ κηρύττοντες ἢ σκλητεύοντες αὐτὸ ἔνοχοι, ὧ νεοὶ χρόνοι καὶ καιροὶ!—Ἐνῶ αἱ παρατηρήσεις μας ἦτο μᾶλλον μερικαὶ καὶ δὲν ἀφοροῦσαν, οὔτε τὴν Αὐστ. Κυβέρνησιν, οὔτε τὴν ὀλομέλειαν τῶν ὑπηκόων της διὰ τὴν ὑποτεθῆ ὄντω, ὅτι ἐξυβρίσαμεν τὸ ὑπηκοόν της, πολλῶ δὲ μᾶλλον ὅτι αἱ παρατηρήσεις μας περιεσφρόντα εἰς τὸ πρόσωπον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐφάνη ἀνεκάθεν ὁ ἀσπονδῶτατος τῶν Ἑλλήνων Ἐχθρός.

Ἄλλ' ἔστω, ὑποθέττομεν εἰς μίαν σίγμην, ὅτι οἱ Κ. οὐτοι προσφωῶς ἐξήγησαν τὰς ἐκφράσεις μας, καὶ ἐκατάλαβαν ὅτι εἰς τὴν περὶ οὗ ὁ λόγος ἔκθεσιν,—ἣτις δὲν εἶναι παρὰ αὐτόχρημα ἀντιγραφὴ τῆς Ἴσορίας. ὑποτίθεται ἡ Αὐστρία! τί κοινόν; διότι ἀναφέρομεν πράξιν τόσον γενναίαν, τόσον ἐντιμὴν καὶ ἐνδόξον δι' αὐτὴν, διὰ τοῦτο ἐσηχοφαντήσαμεν τὸν χαρακτῆρά της; ὄχι!—ἀλλὰ τί ἐκάμαμεν, ἐκθέσαμεν τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν φυσικὴν των ἔποψιν, καὶ μὲ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ἔθνικὴν ἀκρίβειαν,—Ποῦ λοιπὸν ὑπάρχει τὸ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον μᾶς προσάπτεται! Ποῦ ἢ ἐ-

νοχῇ, ἣτις μᾶς συφράπτεται; Ἄνδρες φανατικοὶ προληπτικοὶ καὶ δεισιδαίμονες; Ποῦ τὰ τόσα καὶ τόσα ἄλλα; ἢ τί σᾶς ἐκάμαμεν καὶ μᾶς ἐπιβουλεύσατε μέχρι θανάτου;—τοῦλάχιστον δεῖξετέ μας τὴν αἰτίαν, φανερώσατέ μας τοὺς μυστηριώδεις λόγους, καὶ ἀφοῦ μᾶς πείσετε τότε λέγομεν τὸ σοὶ Κύριε!

Εἰ κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρητον περὶ τοῦ κακοῦ.

— Εἰ δὲ καλῶς, (τί μὲ ἐπιβουλεύσατε;)

Ἄλλως, ἐν ὅσῳ ἡμεῖς ἐξελέγχομεν πράξεις πραγματικάς, σεῖς δὲ οἱ ἀκαμάται ἐκθέτετε μόνον ἀερώδεις καὶ σκανδαλικούς λόγους, ἢ πλάστιξ τῆς ἀληθιναίας κλίνας ὑπὲρ ἡμῶν.—διότι, χάρις τῷ Θεῷ, ὅτι τὸ νοήμον κοινὸν τῆς Ἑλλάδος εἶναι εἰς καταστάσιν σήμερον νὰ ἐκτιμῆσῃ καὶ τὰς ἐκθέσεις ἡμῶν, καὶ τὰς φωνασκίας τῶν ἄλλων.

Ἄλλ' ἐν τούτοις παρατηροῦμεν μὲ λύπην μας ὅτι Σεῖς οἱ δραχμολόγοι ἐθεωρήσατε πάντοτε μὲ βάσκανον ὄφθαλμόν, ὄχι μόνον τὴν Σάλπιγγα, ἀλλὰ καὶ πᾶν ἄλλο μὲ ἐθνισμόν Σύγγραμμα, φρονοῦντες ὅτι Σεῖς ἠξεύρετε μόνον νὰ γράφετε, νὰ λαλήτε, καὶ ὅτι εἰς σᾶς ἐδόθη ἀποκλειστικῶς τὸ προνόμιον νὰ ἐκδίδετε περιοδικὰ Συγγράμματα καὶ Ἐφημερίδας.—Σεῖς μόνον πρέπει νὰ καταχωρήτε ἄρθρα εἰς τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην Ἐφημερίδα,—Σεῖς νὰ κρίνετε καὶ νὰ ἐπικρίνετε τὸν βίον τῶν πολιτῶν καὶ νὰ μὴν ἡμπορῆ ἄλλος τις νὰ σκλητεύσῃ τὴν κατάχρησιν καὶ τὴν κακοθεϊάν σας.—Σεῖς νὰ ὑβρίζετε Κυβερνήσεις, τὰς ὁποίας ἐχρεωσῆτε πάντοτε νὰ σέβεσθε.

—Παράδειγμα τῶν λόγων μας, ἡ Ῥωσσία, ἣτις ὑπερασπίσθη τὴν ἐπανάστασιν μας μὲ τὴν μεγαλητέραν ζω-

ρότητα, συστήσας Ξενοδοχεῖα εἰς ὅλας τὰς Ἐπαρχίας τῆς, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν Βεσσαραβίαν, διὰ τοὺς Ἐταιριστάς, ἐνθα εὗρισκον ὅλας τὼν τὰς ἀναπαύσεις!—ἦτις ὕψωσεν αὐτὴ πρώτη τὴν Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας μας, ὀπλίσας εἰς Ὀδυσσὸν τοὺς Γενοαίους Ἱερολοχίτας, —ὄπου καὶ διακοινώσεις ἔγιναν κατ' αὐτῆς ἐκ τῶν Ἀγγλογερμανῶν, ὅτι ὑποθάλλει καὶ ὑποκινεῖ τοὺς Ἐπαναστάτας!—ἦτις ἤνοιξε τοὺς θησαυροὺς τῆς εἰς τὸ πλῆθος τῶν καταφυγόντων περὶ τὰ 21. εἰς Ὀδυσσὸν καὶ ἀλλαχοῦ Φαναριωτῶν καὶ ἄλλων ὁμογενῶν!—ἦτις ὑπέγραψε τὴν ἀνεξαρτησίαν μας μὲ τὰ αἵματα τῶν Ναυαρίνων καὶ Μπαλκαρίων τῆς Ἀνδριανούπολεως, ἐνθα διεκινδύνευσεν τρεῖς ὁ Αὐτοκράτωρ Νικολάος!—ἦτις ἐτίμησε θρησκείαν καὶ Ἑλληνισμόν καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν τῆς Τουρκίας, συστήσασα Σχολεῖα καὶ ἀνεγείρασα Ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς!—ἦτις ἐπὶ τέλους μᾶς ἔδωσε χρήματα διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς μας καὶ τὴν ἀνάπτυσιν τῆς βιομηχανίας μας, καὶ ἂν ἐβλεπε τὴν καλὴν διαχείρισιν τούτων, ἤθελε μᾶς δώσει καὶ ἄλλα.

Ἴδου ποῖοι παρεκτράπησαν καὶ παρεκτρέπονται αὐθαδῶς τοῦ Δημοσιογραφικοῦ σταδίου, καὶ τοῦ κοινωνικοῦ καθήκοντος! καὶ ὄχι ἡμεῖς, —ἰδού ποῖοι παραβιάζουν, ἢ ἀληθέστερον εἰπεῖν καπηλεύονται τὰς ἀρχὰς τῆς Δημοσιότητος, τὰς ὁποίας ἡμεῖς καὶ διατηροῦμεν καὶ σεβόμεθα!

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Πρὸς τὰς Εὐρωπαϊκὰς αὐλὰς ἐκ μέρους τοῦ φιλογενοῦς Ἀρχιστρατήγου τῶν Σπαρτιατικῶν στρατευμάτων, Πέτρου Μαυρομηχάλη, καὶ τῆς Μεσσηνιακῆς Γερουσίας τῆς ἐν Καλαμάτῃ (α).

Ὁ ἀνυπόφερος ζυγὸς τῆς Ὀθωμανικῆς τυραννίας εἰς τὸ διάστημα ἐνὸς καὶ ἐπέκεινα αἰῶνος κατήντησεν εἰς μίαν ἀκμὴν, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ ἄλλο εἰς τοὺς δυστυχεῖς Πελοποννησίους Ἕλληνας, εἰμὴ μόνον πνοή, καὶ αὐτὴ διὰ νὰ ὠθῆ κυρίως τοὺς ἐγκαρδίους ἀνεσεναγμοὺς των.—εἰς τοιαύτην ὄντες ἀθλίαν κατάστασιν, ὑστεριμένοι ἀπὸ ὅλα τὰ δίκαιά μας, μὲ μίαν γνώμην ὁμοφώνως ἀπεφασίσασαμεν νὰ λάβωμεν τὰ ἄρματα, καὶ νὰ ὀρμήσωμεν κατὰ τῶν τυράννων. Πᾶσα πρὸς ἀλλήλους φατρία καὶ διχόνοια, καὶ καρποὶ τῆς τυραννίας ἀπερρίφθησαν εἰς τὸν βυθὸν τῆς λήθης, καὶ ἅπαντες πνέομεν πνοὴν ἐλευθερίας. Αἱ χεῖρες μας ὅπου ἦσαν δεδεμέναι μέχρι τοῦ νῦν ἀπὸ τὰς σιδηρὰς ἀλύτους τῆς βαρβαρικῆς τυραννίας, ἐλύθησαν καὶ ἔλαβον τὰ ὄπλα κατὰ τῶν τυράννων. Οἱ πόδες μας οἱ περιπατοῦντες ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ εἰς τὰς ἐναγκαρεύσεις τῆς ἀσπλαχνίας, τρέχουν εἰς ἀπόκτισιν

(α) Ἡ ἄγγελία αὕτη ἐκδοθεῖσα ἐν Καλαμάτῃ τῇ 25 Μαρτίου καὶ διαδοθεῖσα εἰς τοὺς ἐν τῇ Εὐρώπῃ ὁμογενεῖς, ἐτυπώθη αὐτόθι, ὁμοῦ καὶ μίᾳ ἀναφορᾷ τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ Γερουσίας, εἰς πάντας τοὺς ἐν τῇ Εὐρώπῃ ὁμογενεῖς καὶ φιλέλληνας, τὴν ὁποίαν ὡς λίαν περίεργον καὶ ἐνθουσιαστικὴν, θέλομεν καταχωρήσει ἄλλοτε πρὸς περίεργειαν τῶν Συμπολιτῶν μας καὶ τιμὴν τῶν υπογεγραμμένων ἐν αὐτῇ προσώπων, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ ἑξῆς.

Ἄθ. Κορηλῖος, Παν. Ζαρχόπουλος, Ἄθ. Κυριακὸς, Σπείρος Ἀνωῖνος, Π. Ἀλεξ. Λογοθέτης, Π. Ποικαλάκης, Ἰωάν. Κωνσταντ. Κυριακὸς, Γ. Σταυρόπουλος, Δ. Σπάρτης, Ἰωάννης Ἠλιοῦ Τζάνη, Γιάννης Υἷαλις, Γ. Π. Κυριακὸς.

τῶν δικαιωμάτων μας· ἡ κεφαλή μας ἡ κλίνουσα τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸν ζυγόν, τὸν ἀπετείναξε, καὶ ἄλλο δὲν φρονεῖ, εἰμὴ τὴν ἐλευθερίαν· ἡ γλῶσσα μας ἡ ἀδυνατοῦσα εἰς τὸ νὰ προφέρῃ λόγον, ἐκτὸς τῶν ἀνωφελῶν παρακλήσεων, πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν τυράννων, τώρα μεγαλῶνως φωνάζει καὶ κάμνει νὰ ἀντηγῇ τὸ γλυκύτερον ὄνομα τῆς ἐλευθερίας! Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀπεφασίσσαμεν, ἢ νὰ ἐλευθερωθῶμεν, ἢ νὰ ἀποθάγομεν.—Διὸ καὶ παρακαλοῦμεν τὴν συνδρομὴν ὄλων τῶν ἐξευγενισμένων Εὐρωπαϊκῶν Ἐθνῶν, ὡς τε νὰ δυνηθῶμεν νὰ φθάσωμεν ταχύτερον εἰς τὸν ἱερὸν καὶ δίκαιον σκοπὸν μας, καὶ νὰ λάβωμεν τὰ δικαῖά μας, καὶ νὰ ἀναστήσωμεν τὸ τεταλαιπωρημένον Ἑλληνικὸν γένος μας. Δικαίῳ τῷ λογίῳ ἡ μῆτηρ μας Ἑλλάς, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ σεῖς ἐφωτίσθητε, ἀπαιτεῖ ὅσον τάχις τὴν φιλόνηρον συνδρομὴν σας· διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς θέλομεν δεῖξει ἐν καιρῷ πραγματικῶς τὴν εὐγνωμοσύνην μας.

Ἐν τῷ Σπαρτιατικῷ στρατοπέδῳ τῆς Καλαμάτας τῆς 25 Μαρτίου 1821.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ Ἡγεμὼν καὶ Ἀρχιστράτηγος, καὶ ἡ Μεσηνιακὴ Γερουσία ἡ ἐν Καλαμάτῃ.

Σ. τοῦ Σ.—Προσῆκει τῶντι τιμῇ, καὶ ἔπαινος μέγας, εἰς τὸν Ἥρωα τῆς Σπάρτης Π. Μαυρομιχάλην: τῷ ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τῶν συμπολιτῶν του εὐγνωμοσύνη!

Ἰδοὺ ἡ αἰδήσιμος ἡμέρα τῆς κέ. Μαρτίου, τοῦ χιλιωστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ πρώτου Σωτηρίου ἔτους, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Σπαρτιατῆς Μαυρομιχάλης, μόλις ἀπεκδυθεὶς τὴν Ἡγεμονι-

κὴν του Πορφύραν, χειροτονεῖται Ἀρχιστράτηγος, παρὰ τῆς ἐν Καλαμῇ Συστηθείσης Γερουσίας, λαμβάνει εἰς χεῖρας τὸ ἀήττητον ὄπλον τοῦ παλαιοῦ Σπαρτιατοῦ, ἐμπνέει αἶσθημα φιλοτιμίας καὶ Πατριωτισμοῦ ὡς ἄλλως Ἀγισήλαος εἰς τὸν Στρατὸν καὶ τοὺς συμπολίτας του, καὶ, διὰ τῆς Γενναιοφροσύνης του ἐγχαράττει εἰς τὰς Σπαρτιατικὰς πλάκας καὶ εἰς τὰς καρδίας τῶν συμπολιτῶν του, τὸ τοῦ παλαιοῦ Σπαρτιατοῦ λόγοντος, Ἡ Τᾶν, Ἡ Ἐπὶ Τᾶν! καταδιώκει τὸν ἐχθρὸν, τὸν ἐξώνει ἀπὸ τοὺς Πολεμικοὺς του Πύργους, καὶ ἀπὸ τὰ ἰσχυρότατα Φρούρια του, τὸν αἰχμαλωτεῖ καὶ τὸν ἀφανίζει,—καὶ τέλος τὸν ἀναγκάζει νὰ ζητήσῃ ἄσυλον ἀσφαλείας εἰς Τρίπολιν τῆς Πολεπονήσου, ἀλλὰ, καὶ ἐκεῖ καὶ ἐκεῖ φθάνει τὸ νικηφόρον δόρυ τοῦ Ἑλλήνος!

Ἰδοὺ ὁ Θεὸς ἔρωσ ὅς τις ἀπεστέρησε τὸν Σπαρτιατὴν πλοῦτον, δόξαν, τιμὰς ἀπολαύσεις, καὶ, ἔφερε τοὺς 42 εὐγενεῖς αὐτοῦ βλαστὸς ὡς σφάγια εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐλευθερίας· αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔρωσ ζωογονεῖ καὶ ἤδη τὰς ἐλπίδας του, αὐτὸς τὸν παρηγορεῖ ἀσθενοῦντα καὶ ἀποροῦντα, αὐτὸς τὸν διδάσκει τὴν πρὸς τὴν πατρίδα του ἀγάπην, τὴν πρὸς τὸν θρόνον βαθυτάτην ὑποταγὴν καὶ ἀφεισίωσίν του, καὶ τὴν πρὸς τοὺς Συμπολίτας του ὑπόβλησιν, τοὺς ὁποίους ἐξεύρει νὰ ἐκτιμᾷ, καὶ νὰ τιμᾷ ἐξίσου ὁ Σεβάσμιος γέρον, ὃ ποῖα δόξα, ὃ ποῖος σέφανος αἰδίου εὐκλείας δὲν συμπυκνοῦνται παρὰ τοῖς νοημονεστέροις ἀνδράσι, διὰ νὰ στέψῃ τὸν ἐκ τοῦ Ἡγεμονικοῦ του θρόνου ἐκ θρονιθέντα ἰδίῳις θελήμασι, Σ. Μαυρομιχάλην!

Λυπούμεθα δὲ, διότι ἀδυνατοῦμεν εἰς τὸ νὰ πλέξωμεν καθ' ὅσον μᾶς ἐξωρμᾷ ὁ ζῆλος τὸν ὑπὲρ τῆς Μαυρομιχαλαί-

κῆς οἰκογενείας στέφανον, καὶ ἀφίνομεν τοῦτο εἰς τοὺς ἔχον-
τας περισσοτέραν πείραν καὶ ἰκνότητα!

Ἡ Πιρὴ!

Ἀνέβην, προχθὲς εἰς τὸ ὑψηλὸν βῆμα τῆς Πιρῆς, ἔνθα ὁ Φωκίων καὶ ὁ Δημοσθένης, ἐκλεγεγμένοι ἀπὸ τὴν Πολιὰν βουλὴν τῆς Δημοκρατίας, ἐξεφώνουν μὲ τὴν ἔμμουσον τῆς τότε γενεᾶς γλῶσαν τὸν ὑπὲρ τοῦ Δημοκρατικοῦ χάρτου ἔπαινον καὶ αἱ τρίχες μου ὠρθώθησαν εἰς τὴν θέαν τῶν μεγάλων τῆς γῆς αἰῶνων! κατέβρεξα μὲ δάκρυα ἐνθουσιασμοῦ τὰ ἔχνη τοῦ Γηραιοῦ Φωκίωτος καὶ τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἐγονάτισα μὲ σέβας βαθύ ἐνώπιον τῆς Ἰερᾶς Γῆς, ἣτις εἶδε καὶ ἤκουσεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς βουλευόμενου τὸν περικλεέστερον τοῦ Κόσμου Λαὸν περὶ τῆς κοινωνικῆς τῶν ἔθνων εὐδαιμονίας, — ἀκίνητος, ἄφωνος καὶ ἔκθαμβος ἀπὸ τὴν αἶδιον λάμπιν τῶν παρελθόντων αἰῶνων, ἀνεκάλου εἰς τὴν φαντασίαν μου τὴν ἀρχαίαν δόξαν τῶν ἀθανάτων προγόνων καὶ εὐκλειαν, καὶ στρέψας ἐκείθεν τὰ βλέμματά μου πρὸς τὴν ἐνεσῶσαν, εἶδον ἐμπρός μου τὴν Ἑλλάδα ὡς μίαν Γῆν σιωπῶσαν καὶ νεκράν, τὴν εἶδα ὡς ἐν ἄμορφον φᾶσμα καθημένην ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ παρελθόντος μεγαλείου τῆς...
Καιροὶ, καιροὶ, ἀνέκραξα ἔντρομος τότε! Ποία φρικτὴ μεταβολή! Πῶς ἀλλοιοῦνται τὰ πάντα! Ποίας ἐξαισίας εἰκόνας ἔμελλε νὰ παρουσιάσῃ αὐτὴ ἡ γῆ! ὦ καιροὶ, εἰς τοὺς ὁποίους ἄλλοτε ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου κατήρχοντο αἱ θεϊότεραι καὶ πατριωτικότεραι βουλαὶ περὶ αὐτῆς τῆς παγκοσμίου τύχης, Σεῖς ἐκάματε νὰ διαβαίνωσιν ἀπ' ἔμπρο-

σθεν τοῦ Ναοῦ τῆς αἰωνίου δόξης, γονυκλιτεῖς ὅλοι οἱ αἰῶ-
νες, καὶ σήμερον! καὶ σήμερον...! τὸ πᾶν χάος ἐδῶ! τὸ πᾶν σκότος! δυστυχία...!

Λαὸς Δημοκρατικὸς καὶ ῥήτορες ὑπῆρξαν τὰ δύο τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐποχῆς στοιχεῖα, τὰ ὅποια προήγαγον τὸ μέγα ἐκεῖνο φαινόμενον τῆς ἀρχαίας δόξης, — ἀμφοτέρα τὰ στοιχεῖα ταῦτα ἦσαν οἱ καρποὶ μιᾶς σοφῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀρχαιότης αὕτη προῆλθεν εἰς τὸν ἐξαιρετικὸν βαθμὸν ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἔκτοτε κάμμια δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναβῆ γενεὰ ἄλλη! — οἱ σοφοὶ ῥήτορες, ὁμιλοῦντες πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τὸν μέγαν λαὸν ἐκεῖνον, δὲν ἐσυμβούλευον, εἰ μὴ νὰ συμβουλευέσῃ μὲ εἰλικρίνειαν καὶ μὲ πατριωτισμὸν ὁ δὲ λαὸς, λαὸς ἀγχινοῦς, λαὸς ἀδιάφθορος καὶ ζηλωτῆς τῆς ἐθνικῆς δόξης τοῦ ἡσθάνετο, ἤκουε καὶ ἤξευρε νὰ ἀκούῃ, — ἀλλ' ἔως τότε ἦσαν εὐτυχεῖς οἱ λαοὶ τῆς Ἑλλάδος! ἔως τότε ἐμέτρησαν οἱ Ἕλληνας τὴν εὐδαιμονίαν των! ἔως τότε ἤκμασε τῆς Πατρίδος καὶ ὅλου τοῦ ἔθνους ἡ δόξα! ἔως οὗ οἱ νόμοι ἴσχυον καὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἡ ψυχὴ καὶ τὰ νεῦρα τῶν πόλεων! — ἔως οὗ ἡ ἀκριβὴς αὐτῶν διατήρησις καὶ μέχρι κεραίας ἐφυλάσσετο ἀπαράβατος! — ἔως οὗ τέλος πάντων δὲν εἶχε καταμολύνει τὰς ψυχὰς καὶ τὰς χεῖρας τῶν διοικούντων καὶ Δικαστῶν ἡ ἐπάρατος νόσος τοῦ πλέον ἔχειν καὶ ὑπερέχειν, ἔως οὗ τὰ πάθη, τὰ πείσματα, ἡ φιλοδοξία καὶ φιλαυτία, ἡ αἰσχροκερδία καὶ ἡ σοφιστία, ὁ φανατισμὸς καὶ ὁ ἄλλος ἔσμος τῶν κακῶν δὲν εἶχον διαφθεῖρει τῶν πολιτικῶν τὰς καρδίας! ἅμα δὲ παρεἰσέφρησαν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς Δημοκρατίας τὰ ὀλέθρια ταῦτα τῆς κοινωνίας κακὰ, ἅμα ἐφάνησαν ἐπὶ τοῦ Δημοκρα-

ρικού ὀρίζοντος, καααχρησται τρομερώτατοι Διοικηται ἰδιοτελεῖς καὶ ὑβρισται τῆς τῶν ἄλλων τιμῆς καταχθόνιοι, — ἅμα ὁ πανοῦργος λαὸς καὶ ἡ Σοφιστία ἐπότισαν τὸν Σωκράτην καὶ τὸν Φωκίωνα τὸ κώνειον καὶ ἐξόρισαν τὸν Δημοσθένην, — τότε οἱ Ῥήτορες ἐσιώπησαν, ἡ Πρὸς κατεσυντρίφθη, ὁ Λαὸς ἀπελιπίσθη, καὶ ἡ Ἑλλάς ἐβυθίσθη εἰς αἰωρίαρ νύκτα . . . !

Ὦ! πρὸ ὀλίγου ἤδη βραχὴν καὶ δειλὴ ἀκούεται πάλιν ῥητόρων φωνὴ εἰς τὴν ἀτυχῆ καὶ ἔρημον γῆν ταύτην, καὶ λαὸς νέος ἀναγεννᾶται ἀπὸ τὴν αἱματωμένην στάκην του, — οἱ Δημοσιογράφοι γεννήματα τῆς θείας ἐφευρέσεως τοῦ τύπου, διεδέχθησαν τοὺς ῥήτορας τῆς Πνυκῆς, καὶ ἀχροατῆς των λαὸς εἶναι ὀλοκλήρου τῆς γῆς ὁ κόσμος — ἀλλὰ μόλον τοῦτο ἡ Ἑλλάς ἀκόμη κατακέεται δεσμευμένη δούλη καὶ δυστυχῆς, ὡσὰν ὁ σίδηρος καὶ τὸ πῦρ, τῶν ὁποίων ἔργε φρικτὸν παρατάλωμα τοσοῦτους χρόνους, νὰ μὴν ἴσχυσαν νὰ διατρέξωσι τὰ προσαίωνια δουρικὰ δεσμά της: εἰς μάτην βλέπω τριγύρω μου συσσωρευμένα τὰ ὄστα τῶν Μαυρομιχάλων, τοῦ Φλέσια καὶ τοῦ Καραϊσκού! εἰς μάτην αἰσθάνομαι σαλευόμενον ἀκαταπαύστως τὸ αἱματοβαμμένον ἔδαφος τοῦτο ἀπὸ τὸν ἀφανῆ κόσμον τῶν μεγάλων σκιῶν.

Ἡ Ἑλλάς ἅμα εἰς τὸ πρῶτον βῆμα τοῦ νέου ἐθνικοῦ σαιδίου της ἐσπρώχθη εἰς τὰς ἐλευσιὰς περιστάσεις ἐκεῖνας, αἵτινες ἄλλοτε ἐπέφερον τὸν κατακλυσμόν καὶ τὴν συντέλειάν της, — ἤρχισεν ὀπόθεν ἐτελεύτησεν, ἡ Ἑλλάς εἶναι ἀδύνατον νὰ προοδεύσῃ καὶ νὰ ὑψωθῆ· ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἀρχαῖον μεγαλεῖον της, ἐνόσω ἡ κοινωνία δὲν λάβει τὴν φυσικὴν της διεύθυνσιν, καὶ ἐνόσω ὁ ἄμβων οὔτος τῆς

ἐλευθερίας της διατηρεῖται σιωπηλὸς ὡς τάφος.

Διατὶ νὰ μὴν εἶναι δυνατὸν διὰ νὰ ἐπαναβῆ ὁ ἀτυχῆς Ἕλλην εἰς τοῦτο τὸ θεῖον βῆμα τῆς πατρίδος του, ἐπάνω εἰς ταύτην τὴν αἰωνίαν καθέδραν τῶν μεγάλων ἰδεῶν, καὶ ἐπὶ ταύτης ἐμπνεόμενος ὡς ἄλλοτε νὰ βουλευέται περὶ τοῦ μεγάλου του ὀρισμοῦ! εἶναι τάχα τοῦτο παραγεγραμμένον ἀπὸ τὰ φυσικὰ δικαιώματά του! εἶναι τάχα ἀνάξιος ὁ Ἕλλην τῆς προγονικῆς του κληρονομίας, τὴν ὁποίαν ἀνεκτίσασα διὰ τῶν ἰδίων αἱμάτων του καὶ τῆς ὑπομονῆς του! ὦ ὄχι! Δημοσιογράφοι! Ῥήτορες τῆς Νέας τῆς Ἑλλάδος γεννεᾶς, ἴδετε τὰ ἱερά ταῦτα τῶν μαρτύρων λείψανα, οὔτοι ἔπεσον ἐδῶ ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος, σεις δὲ εἴσθε οἱ εἰρηνικοὶ πρόμαχοι τῶν ἐθνικῶν ἐλευθεριῶν αὐτῆς, — εἰς σὰς μένει νὰ φωτίσητε καὶ νὰ χειραγωγήσητε τὴν κοινωνίαν αὐτὴν πρὸς τὸν ἀληθῆ σκοπὸν της. Ἐὰν δὲ σήμερον ἀκόμη δὲν δυνάμεθα νὰ ἀνέλθωμεν προσωπικῶς ἐπὶ τοῦ βήματος τοῦτου, ἄς ἀνυψωθῶμεν ἐπ' αὐτοῦ διὰ τῆς διανοίας ἡμῶν, καὶ ὡς ἀπὸ ταύτης τῆς ὑψηλῆς περωπῆς, βέβαιον, ὅτι εἴμεθα πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ ὄλον τὸν κόσμον σήμερον, ἄς λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὡς ὀδηγὸν τὸ παρελθὸν, ἄς μελετησωμεν ὅσον μᾶς εἶναι συγχωρημένον τὸ παρὸν καὶ ἄς βαδίσωμεν μὲ ἐθνικὸν ζῆλον πρὸς τὸ μέγα μέλλον πρὸς τὸ ὁποῖον ἡ φύσις μᾶς προσκαλεῖ, καὶ ὁ πυχρὸν καιρὸς μᾶς φωνάζει.

Πᾶς ἄνθρωπος, πᾶσα κοινωνία, πᾶν ἔθνος δὲν εἶναι, εἰμὴ ὁ γνήσιος καρπὸς τῆς ἀνατροφῆς του, καὶ ἡ καλὴ ἢ κακὴ τύχη παντὸς ἔθνους εἶναι καθ' αὐτὸ ἀποτέλεσμα τῆς καλῆς, ἢ κακῆς διευθυνσεῶς του, — ἂν ὁ ἄνθρωπος εἶναι φύσει κοι-

ωνικός ἢ ὄχι, τοῦτο εἶναι, καὶ ἄς μένη ὡς ἐν ζήτημα ἀδιάλου-
τον ἀκόμη ἀφοῦ ὅμως ἀπεπλανήθη ἅπαξ διὰ ν' ἀποσπασθῆ
ἀπὸ τούτους ἱεροῦς κόλπους τῆς φύσεως, καὶ ἐφαντάσθη νὰ
σχηματίσῃ κοινωνίαν, ὑπὲρ τῆς συστάσεως τῆς ὁποίας ἐστο-
χάσθη νὰ συστάσῃ ἐν μικρὸν μέρος τῶν οὐρανίων πλεονεκτη-
μάτων του διὰ ν' ἀσφαλίσῃ σαθερῶς τὰ ἐπίλοιπα, ἔμεινεν
εἰς αὐτὰ διὰ νὰ συλλογισθῆ καὶ δοκιμάσῃ ὅποση σοφία, ὅποση
πεῖρα, καὶ ὅποση δυσκολία τὸν ἐχρειάζετο διὰ νὰ φθάσῃ
πρὸς τὸν δύσκολον, καὶ κατὰ πολλὰς περιστάσεις παράδοξον,
ὀλέθριον, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ἀκόμη, καὶ ἀντιφυσικὸν, σκο-
πὸν του τοῦτον, — ἐὰν ῥίψωμεν ἐν βλέμμα εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ
σωζομένου παρελθόντος, τὴν ὁποίαν ἡ ἱστορία μᾶς παρου-
σιάζει, θέλομεν ἰδῆ, ὅτι αἱ γενεαὶ τῆς ἀνθρωπίνης φυλλῆς
ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης ἐγένοντο ἐπὶ ματαίῳ ἕως σήμερον
θύμα τῆς δοκιμασίας τοῦ κοινωνισμοῦ, θέλομεν ἰδῆ τὰς δια-
φόρους φάσεις, τὰς ὁποίας ἐπαρουσίασαν εἰς τὴν γῆν αἱ διά-
φοροι κοινωνίαι τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἐπιθεωροῦντες τοὺς
διαφόρους τρόπους τῶν συστάσεων τῶν κοινωνιῶν, τὰ μέσα
δι' ὧν αὗται ἐμεγαλύνθησαν καὶ εὐδαιμόνησαν, καθὼς καὶ
τὰ ἐλαττώματα, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἐπὶ τέλους ἀπωλέσθησαν,
θέλομεν βαδίσει εὐστοχότερον πρὸς τὴν ὁποίαν προτιθέμεθα
νὰ κάμωμεν περὶ τῆς κοινωνίας μας κρίσιν. (ἀκολουθεῖ.)

Ἀλληλογραφία Δακίας.

«... ἔτι δὲ καὶ τὴν ἀπόδειξιν τῶν ἀφιερωθέντων 30.
δραχμῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, καὶ τὸ φύλλον τῆς Ἀθηνᾶς,
περὶ δὲ τοῦ ἀπεσταλμένου Μοιράρχου κυρίου Γ. Βοϊνέσκου

ὡς μὴ ἐγγράφετε, τὸ ἂν ἔχω παράπονα νὰ ἀναφερθῶ δι' αὐτοῦ
εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Λαοπόθητον Βασιλέα μας, σὰς ἀποκρι-
νομαι ὅτι, ἐπειδὴ καθεκάστην ἔβλεπον τὸν Κύριον Βοϊ-
νέσκον συμποσιαζόμενον, καὶ περιφερόμενον μετὰ τοῦ Κυ-
ρίου Προξένου, καὶ ἐν ταυτῷ ἀκούων καὶ τὰς ἀπειλὰς τὰς
ὁποίας δίσπειρον οἱ ἐκ τοῦ Προξένου διορισμένοι διὰ τοὺς,
ὅσοι ἤθελον ὑπογράψῃ εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν, καὶ διὰ
τούς, ὅσοι ἤθελον ἀναφερθῆ, καὶ ἐν ταυτῷ ἐνθυμούμενος
καὶ ὅσα δεινὰ κατὰ καιροὺς ὑπέφερε παρὰ τοῦ Κυρίου Προ-
ξένου μας Κωνσ. Σακελλαρίου, διὰ τοῦτο δὲν ἀναφέρθη
παντελῶς εἰς τὸν Κύριον Μοίραρχον, ἀλλὰ μάλιστα καὶ βια-
σθεὶς (ὡς ἀνωτέρω σὰς ἀπέφερον) ὑπέγραψα εἰς τὴν ὑπὲρ
αὐτοῦ ἀγωγὴν καθὼς καὶ ἄλλοι πολλοὶ, διὰ τοῦτο σὰς πα-
ρακαλῶ ἤδη θερμῶς. »

Α'. Νὰ παρῆρσιασθῆ ἡ παροῦσα μου ἔνθα δεῖ διὰ νὰ ἀκου-
ρωθῆ ἢ ὑπογράψῃ μου ὡς δοθεῖσα ἀκουσίως.

Β'. Νὰ μὲ σταλθῆ μία ἀπόδειξις διὰ τὰ δέκα δίσγηλα
τὰ ὁποῖα θέλετε ἀφιέρωσῃ δι' ἐμὲ ὑπὲρ τοῦ ἐν Νέᾳ Πέλλῃ
οἰκοδομουμένου Ναοῦ, προστάζωντάς με ἐν ταυτῷ καὶ τὸ
ἐνταῦθα μέρος εἰς τὸ ὁποῖον θέλει τὰ δῶσω.

Γ'. Νὰ γίνωσι γνωστὰ εἰ δυνατόν καὶ εἰς τὴν Σ. Κυ-
βέρνησιν δέκα ὀκτῶ φλωρία Ὀλλανδικὰ, τὰ ὁποῖα ἀφιέ-
ρωσα εἰς τὸ ἔθνος, μίαν φορὰν ὀκτῶ καὶ ἄλλην δέκα μὲ λό-
γον τοῦ Κυρίου Προξένου ὅτι θέλει τὰ στείλῃ, τὰ ὁποῖα
καθὼς μοὶ φαίνεται οὔτε εἰδέαν περὶ τούτων ἔχει ἡ Σ. Κυ-
βέρνησις μας, διότι ἂν εἰς τὰς ἀφιερωθείσας 30. Δραχμὰς
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἔλαβον ἀπόδειξιν, πῶσφ μᾶλλον διὰ

νά δεκακοτῶ ὀλλαδικά δὲν ἔπρεπε νά λάβω; ὅθεν εὐγενέστατε
σᾶς εἰδοποιῶ καὶ τοῦτο ὅτι μένων ὁ ἴδιος Πρόξενος ἐνταῦ-
θα καὶ οἱ ὑπήκοοι θέλουν ἐλαττωθῆ, καὶ ἡ Σ. Κυβέρνησις μας
θέλει ζημιουῖται ἕνεκα..... »

M. Θ.

Ἐν Βουκουρεστίῳ τῇ 15 7βρίου 1840:

« Ὁ Κύριος Βοϊνέσκος, ἡ ἡ Βασιλικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν ἐν-
ταῦθα Προξενικῶν Πράξεων, καὶ πρὸ πάντων τοῦ ἐν Βου-
κουρεστίῳ Γενικοῦ Ἑλ. Προξ. Κ. Κ. Σακελλαρίου ἐφθασεν
ἐδῶ πρὸ πολλοῦ καὶ ἀμέσως ἀπῆλθεν εἰς Βουκουρέστιον
ὅπου ἐδόθησαν εἰς αὐτὸν ὑπὲρ τὰς 500. ἀναφοράς ἐναν-
τίον τοῦ Κ. Σακελλαρίου διὰ νὰ τὰς παρουσιάσῃ εἰς τὸν
Βασιλέα· καὶ ἂν ἕως τέλους δὲν δελεασθῆ ἀπὸ χρήματα,
καθὼς καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν, πρέπει νὰ ἐξωσθῶσιν ἀφεύχ-
τως οἱ ἀλάστορες Κακοπρόξενοι! —Μεγάλῃς καὶ πολλῆς
ἀπορίας ἄξιον εἶναι πῶς ἡ Σ. Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀνέχε-
ται εἰς τοσοῦτον τοὺς τοιούτους. . . ὕψερν ἀπὸ τόσας! καὶ
τόσας κατ' αὐτὸν καταμαρτυρήσεις ἀμέσους τε καὶ ἐμμέ-
σους!

N. Π. (Ἐκ Γαλατζίου)

Σημ. — Καὶ ἄλλοι πολλοὶ μᾶς ἔγγραφαν τὰ αὐτὰ, ἐξ ὧν καὶ τινες μᾶς
ἐδιεῦθναν ἐκ Βουκουρεστίου ἀντίγραφον ἐκ τῶν ἀναφορῶν τὰς ὁποίας ἐπα-
ρουσίασαν, τῷ Κ. Βοϊνέσκῳ, παρακαλοῦντές μας νὰ τὰς δημοσιεύσωμεν.

Αὐτόθεν. α Ὁ Κ. Βοϊνέσκος, πρῶτον ἐφῆρθη αὐστηρὰ
» κατακρίνων τὰς πράξεις τῶν Προξένων μας, ἀλλ' ἔ-
» πειτα λαβὼν 300 φλωρία Ὀλλανδίας ἀπὸ τὸν Σακελ-
» λάριον ἔστρεψε τοὺς κερανοῦς του κατὰ τῶν Ἑλ-
» λήνων..! »

Δ. Α. (Ἐκ Βουκουρεστίου.)

Σημ. — Δημοσιεύοντες τὴν περικοπὴν τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς, δὲν ἔχο-
μεν σκοπὸν νὰ προσβάλλωμεν τὸν Κ. Βοϊνέσκον τὸν ὁποῖον ἄλλως Συλλυπό-
μεθα διὰ τὴν διαγωγὴν του, ἀλλὰ νὰ παραστήσωμεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν

μας ποῖος εἶναι ὁ Σακελλάριος, διότι τὸν Βοϊνέσκον τὸν γνωρίζει ἀπὸ πέρου,
καὶ βέβαια ἂν ὁ Σακελλάριος ἦτον ἀθῆος, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ
μιαρὸν μέσον τῆς δωροδοκίας; (ἡ ἀνάπτυξις παραίτηρου).

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Ἀνέβῃ ἐπὶ τέλους ὑποκριτῆς Ἕλλην ἐπὶ τῆς δραμμα-
τικῆς μας σκηνῆς, ἀνέβῃ ὁ καταπληκτικὸς καὶ βραγδαῖος
Ἀριστείας, τοῦ ὁποῖου τὰ σποδρὰ καὶ βίαια πάθη, ἡ πάντε-
χος κίνησις ἡ ἔμμουσος λαλιὰ ἀπέσπα τῶν ἀκροατῶν τὸ
δάκρυ! εὐτυχῆς ἡ Ἑλλάς, ἥτις ἀναζωπυρεῖ ὕστερον ἀπὸ τό-
σον αἰῶνων βαρβαρὴν δουλείαν τὰς δραματικὰς τῆς ἀναμνή-
σεις, καὶ εὐτυχέστεροι οἱ λαοὶ τῆς ἂν, ἀποσπῶντες τὰ θη-
λυπρεπῆ Ἰταλικὰ θεάτρα ἀπὸ τὰ σπλάχνα των, συστήσωσι
τὰ Ἡρωϊκὰ τῶν προγόνων των!

Ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος ζηλιτεύει ὁλοὲν τοὺς λειτουργοὺς τῆς
παιδείας, καὶ μάλιστα τοὺς διδασκάλους. Πταίου οἱ γονεῖς!
οἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐλευθερίας, διδάσκουν εἰς τὰ
τέκνα των τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν ἀγυρτίαν. — Παράδειγμα
τῶν λόγων μας ὁ Σάτυρος, δι' οὗ μικρὸν ἔλλειψε νὰ παραλύσῃ
τὸ Γυμνάσιον τῆς Ναυπλίας!

— Ἀστυνομέυοντος τοῦ Δραστηρίου καὶ εὐσυνειδίτου Πέ-
τροτοκλίνου. δὲν ἐφάνη ἰχθύς πρόσφατος εἰς τὴν ἀγορὰν μας·
ἔρωτήσαντες τὴν αἰτίαν, μᾶς εἶπαν ὅτι οἱ πρόσφατοι οἱ
ἰχθύες εἶναι διὰ τὸν Κ. Ἀστυβῶμον τοῦ ὁποῖου ὁ εὐμαχος
ὑπερτερεῖ τὸν τοῦ Ἀξιώτου. — Ἄλλ' ἂν ἦτο τοῦτο μόνον ὑ-
πομονή! στέρσις, καὶ πολλὰκις παντελῆς ἔλλειψις τοῦ ἄρ-
του, ἀκαθαρταί εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς ἀγίας καὶ τριόδους μέ-
χρι τοῦ ἐσχάτου βαθμοῦ, ἀναμάσιμα τῶν ὑποθέσεων ὡς ὁ
μῦς τὸν χάρτην, καὶ τὸ χεῖριστον πάντων πολλὰκις ἐπέμ-
βασις εἰς τ' ἀνώτερα, — ἐν τούτοις παρουσιάζεται καὶ ἐν ἀ-
νέκδοτον, ὅτι ἀνασκομπόθη ὁ Γίγας μας νὰ διεκδικήσῃ μίαν

ὑπόθεσιν εἰς τὴν ὁποίαν ὡς λέγεται εἶναι καὶ μάρτυς! τί ὠραῖος κατῆς; — ἐνὶ λόγῳ, οἱ Ἀνθρακοπῶλαι, οἱ Ταριχοπῶλαι, οἱ Ἄρτοπῶλαι, οἱ Κρεατοπῶλαι, οἱ Ὑποδηματοποιοῖ, οἱ Καπνοπῶλαι, καὶ αἱ πρὸς τὸ Θέατρον οἰκίαι ἤϊραν τὴν τύχην τους· ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τὰ χειρότερα· ἐπεριμένουμεν ἀπὸ τὸν Κ. Λεβέντην τὴν διόρθωσιν πλὴν αἱ πράξεις του Λεβεντιζοῦν, ἢ μᾶλλον ἀπόζουν . . . μολονότι παρήλθεν ὁ ἐξηκοστός! ἀλλοίμονον!

— Τὴν 11 τοῦ ἔνεσῶτος μηνὸς ἔλαβε χώραν εἰς τὸ ἐνταῦθα Πλημμελειοδικεῖον ἡ δίκη τοῦ Τοξότου κατ' ἐγγλησιν ἡμῶν. Τὸ Δικαστήριον κηρύξαν ἔνοχον τὸν Συντάκτην αὐτοῦ τὸν κατεδίκασεν εἰς 7 ἡμ. φυλ. εἰς 100 δραχ. πρόστιμον εἰς τὰ ἐξοδα τῆς δίκης, καὶ εἰς δήμευσιν τοῦ φύλλου του!

— Ὁ Φίλος τοῦ Λαοῦ, ὅχι δὲν παράβλεψε τὸ ἀσέβημα τοῦ Κ. Ραγβῆ, ἀλλὰ καὶ ζητεῖ λόγον σιωπῆς ἀπὸ τὸν φίλον του τὸν Αἰῶνα, τὴν δὲ Ἀθηνᾶ ἀφίνει ἐν γωνίᾳ καὶ παραβύστω· — ἐνταῦθα τί σημαίνει ἡ ἐρώτησις αὕτη τοῦ Φίλου τοῦ Λαοῦ εἰς μόνον τὸν Αἰῶνα; μήπως τὴν Ἀθηνᾶ καὶ τὰς ἄλλας Ἑφημερίδας τὰς νομίζει ὁ φιλόλαος ἔξω τῆς χριστιανικῆς του αὐλῆς; μήπως σημαίνει ὅτι οἱ σιωπῶντες τὰ τοιαῦτα λαμβάνουσι μέρος προδίδοντες τὴν συνείδησιν των; μήπως; μήπως; καὶ, ὅμως τὸ πνεῦμα τοῦ Φίλου τοῦ Λαοῦ προσβάλλει ἠθικῶς τὸν Αἰῶνα, ὡς δῆθεν λαβόντα μέρος καὶ σιωπήσαντα, — ἀλλὰ ἂν ὁ Αἰὼν ἔνοχος, δὲν πρέπει νὰ ᾔηται καὶ ἡ Ἀθηνᾶ; ἂν δὲ ἡ Ἀθηνᾶ, δὲν πρέπει νὰ ᾔηται καὶ οἱ σιωπήσαντες τὰ τοῦ Σίμου; ἡμεῖς δὲν ἀνεχόμεθα τὴν τούτων ἐξήγησιν. ἀλλὰ ἐκθέττομεν ταῦτα μ' ἀπλότητα καὶ καὶ μ' ἀδιαφορίαν, ὑστερούμενοι τῆς ἀναγκαίας ὕλης καὶ μάλιστα τοιαύτης ὕλης!

Ὁ Ὑπεύθυνος Συντάκτης

Α. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ
 Η ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Διὰ τοὺς ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ. . . . Δραχ.—14.
Διὰ τοὺς εἰς τὰς Ἐπαρχίας. . . . " "—16.
Διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ Κράτους. . . . " "—20.
—Φυλλάδια τρία ἀποτελοῦν μίαν τριμηνίαν, ἡ δὲ συνδρομὴ θέλει εἶσθαι δεκτὴ διὰ τοὺς ἐντὸς τῆς Ἑλλ. Ἐπικρατείας τοῦλάχιστον διὰ τριμηνίαν,—διὰ δὲ τοὺς ἐκτὸς δι' ἑξαμηνίαν προπληρωτέα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Οἱ κτηνώδης χαρακτῆρες, καὶ τὸ νέον Σκάνδαλον σελ. 150. — Ἀναφορὰ τῶν ἐν Βουκυρρεστίω ὁμογενῶν κατὰ τοῦ Σακελλαρίου σελ. 161. — Ὁ παροῦργος λαὸς σελ. 166. — Προειδοποιήσεις τοῦ Π. Μαυρομαχάλη σελ. 169. — Ἡ Πινξ σελ. 172. — Ἀλληλογραφία Δακίας σελ. 176. — Ποικίλα 179.

ΕἰΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὸ παρὸν 5 φυλλάδιον ἀριθ. 10—11 ἐβράδυνε νὰ ἐκδοθῇ, ὄχι ἀπὸ ἀμέλειαν τοῦ ἐκδότου, ἢ ἀπὸ ἔνδειαν ὕλης,—ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀστασίαν τοῦ πλείστου μέρους τῶν Συνδρομητῶν μας, οἵτινες δὲν μᾶς ἐξεῖλαν τὰς συνδρομὰς των, καὶ τοὶ πολλάκις καὶ πολλαχῶς προσκληθέντες μᾶς φαίνεται ὅμως ἀπορίας ἄξιον πῶς δὲν αἰσθάνονται ὅτι εἶναι καὶ ἀφιλότιμον, καὶ ἀφιλόκαλον, καὶ ἀδίκον, τοῦ νὰ λαμβάνωσι ν' ἀναγινώσκωσι νὰ κατέχωσι τὸ Σύγγραμμα, χωρὶς νὰ τὸ πληρώσωσι, ἀλλὰ προσφασίζονται, ἀλλ' ἀντ' ἄλλον,—καὶ πάλιν τοὺς προσκαλοῦμεν δημοσίᾳ νὰ μᾶς στείλωσι ἀνευ ἀναβολῆς, ἢ κατ' εὐθείαν, ἢ διὰ τῶν ἀνταποκριτῶν καὶ ἐπιτρόπων μας, ἢ διὰ τῶν ταχυδρομικῶν ἐπιστατῶν τὰς συνδρομὰς των, διότι εἰς ἐναντίαν περίπτωσιν θὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματά των.

Ἡ Διεύθυνσις.

Π. 2219
~~Π. 2219~~
A. 2219

13-14

II
2219